

**RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE**

**Brussel, 19 maart 2009 (15.05)
(OR. en)**

7864/09

**SCH-EVAL 48
FRONT 21
COMIX 252**

NOTA

van:	de Redactiegroep voor het actualiseren van de Schengencatalogus: controle van de buitengrenzen, terugkeer en overname
aan:	de Groep Schengenevaluatie
Betreft:	Geactualiseerde EU-Schengencatalogus inzake controle van de buitengrenzen, terugkeer en overname

EU

Schengencatalogus

Controle van de buitengrenzen

Terugkeer en overname

Aanbevelingen en beste praktijken

INHOUDSOPGAVE

1.	INLEIDING.....	5
2.	EERSTE DEEL: CONTROLES VAN DE BUITENGRENZEN	8
A.	Geïntegreerd grensbeheer (IBM)	8
1.	<i>Concept geïntegreerd grensbeheer</i>	8
2.	<i>Kernelementen voor de correcte toepassing van geïntegreerd grensbeheer</i>	8
2.1	Grenstoezicht (controle en bewaking) als gedefinieerd in de Schengengrenscode, met inbegrip van de desbetreffende risicoanalyse en criminele inlichtingen	12
2.2	Opsporing van en onderzoek naar grensoverschrijdende criminaliteit in samenwerking met alle bevoegde rechtshandavingsinstanties	13
2.3	Het vierledige toegangscontrolemodel (maatregelen in derde landen, samenwerking met buurlanden, grenstoezicht, controlemaatregelen binnen de ruimte van vrij verkeer, met inbegrip van terugkeer)	13
2.4	Samenwerking tussen instanties met het oog op grensbeheer (grenswacht, douane, politie, nationale veiligheid en andere bevoegde autoriteiten) en internationale samenwerking.....	15
2.5	Coördinatie en samenhang van de activiteiten van de lidstaten en de instellingen en andere organen van de Gemeenschap en de Unie.....	16
3.	<i>Ontwikkeling van grensbeheer op het niveau van de Europese Unie</i>	17
B.	Aanbevelingen en beste praktijken.....	18
1.	<i>Strategie en organisatiestructuur</i>	18
2.	<i>Personeel en opleiding</i>	21
3.	<i>Grenscontroles</i>	23
3.1	Algemeen.....	23
3.2	Landgrenzen	28
3.3	Zeegrenzen.....	32
3.4	Luchthavens.....	34
4.	<i>Grensbewaking</i>	35
4.1	Algemeen.....	35
4.2.	Landgrenzen	36
4.3.	Zeegrenzen.....	37
4.4	Luchthavens.....	38
5.	<i>Risicoanalyse en criminele inlichtingen</i>	38
6.	<i>Opsporing van en onderzoek naar grensoverschrijdende criminaliteit in samenwerking met alle bevoegde rechtshandavingsinstanties</i>	39
7.	<i>Maatregelen in derde landen van doorreis en herkomst</i>	40
8.	<i>Samenwerking met derde buurlanden</i>	41
9.	<i>Controlemaatregelen binnen de ruimte van vrij verkeer, met inbegrip van terugkeer</i>	42
10.	<i>Samenwerking tussen instanties met het oog op grensbeheer (grenswacht, douane, politie, nationale veiligheid en andere bevoegde autoriteiten)</i>	42
11.	<i>Samenwerking tussen de lidstaten</i>	43
12.	<i>Coördinatie en samenhang van de activiteiten van de lidstaten en de instellingen en andere organen van de Gemeenschap en de Unie</i>	43
13.	<i>Voorkoming van corruptie</i>	44

3.	DEEL TWEE: TERUGKEER EN OVERNAME	45
A.	Inleiding - terugkeer- en overnamemaatregelen ter bestrijding van illegale migratie	45
B.	Aanbevelingen en beste praktijken	48
1.	Overzicht van toepasselijke internationale en communautaire wetgevingsbesluiten.....	48
2.	Bescherming tegen verwijdering	50
3.	Procedures voor speciale categorieën onderdanen van derde landen	51
4.	Terugkeerbesluiten.....	53
5.	Aanhouding van een onderdaan van een derde land.....	54
6.	Vasthouden van onderdanen van derde landen in detentiecentra.....	55
7.	Vaststellen identiteit en afgifte van voorlopige reisdocumenten.....	57
8.	Overnameovereenkomsten	59
9.	Verwijdering	60
10.	Faciliteren van begeleide vrijwillige terugkeer.	61
11.	Samenwerking met niet-gouvernementele organisaties (NGO's).....	62
12.	Rechtsbijstand/juridisch advies voor onderdanen van derde landen	62

*

* *

1. INLEIDING

Op 17 juli 2008 heeft de Groep Schengenevaluatie zich tot doel gesteld de Schengencatalogi van aanbevelingen en beste praktijken, waaronder de Schengencatalogus voor controle van de buitengrenzen, verwijdering en overname, die in februari 2002 is uitgebracht, te herzien en te actualiseren. Sedert de eerste uitgave van de catalogus zijn verscheidene wetgevingsinstrumenten en andere documenten betreffende grensbeheer van kracht geworden. Voorts zijn de ontwikkelingen op het gebied van Europees grensbeheer in relatief snel tempo verlopen.

Bij de herziening van de catalogus van 2002 zijn met name de volgende documenten in aanmerking genomen:

- Verordening (EG) nr. 415/2003 van de Raad van 27 februari 2003 betreffende de afgifte van visa aan de grens, inclusief aan transiterende zeelieden¹;
- Richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;
- Richtlijn 2004/82/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verplichting voor vervoerders om passagiersgegevens door te geven;
- Verordening nr. 2007/2004/EG van de Raad van 26 oktober 2004 tot oprichting van een Europees agentschap voor het beheer van de operationele samenwerking aan de buitengrenzen van de lidstaten van de Europese Unie;
- Verordening nr. 562/2006/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen, en de wijzigingen daarin;
- Verordening 1931/2006/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 tot vaststelling van regels inzake klein grensverkeer aan de landbuitengrenzen van de lidstaten en tot wijziging van de bepalingen van de Schengenuitvoeringsovereenkomst;
- Aanbeveling van de Commissie van 6 november 2006 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "Praktisch handboek voor grenswachters (Schengenhandboek)" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van grenstoezicht op personen (C(2006) 5186 def.), en de wijziging daarin C (2008) 2976 def.;
- Conclusies van de Raad van 4-5 december 2006 over geïntegreerd grensbeheer (2768e zitting van de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken in Brussel);
- Verordening 863/2007/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 juli 2007 tot instelling van een mechanisme voor de oprichting van snelle-grensinterventieteams en tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2007/2004 van de Raad wat betreft dat mechanisme en de regeling van de taken en bevoegdheden van uitgezonden ambtenaren;
- Mededelingen van de Commissie over "het pakket grensbeleid" van 13 februari 2008;
- Conclusies van de Raad van 5 en 6 juni 2008 over het beheer van de buitengrenzen van de lidstaten van de Europese Unie (2873e zitting van de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken in Luxemburg);

¹ Deze verordening vervalt zodra de verordening inzake een communautaire visumcode, die momenteel in behandeling is bij de Groep visa, van toepassing wordt.

- Verordening nr. 767/2008/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf;
- Richtlijn 2003/110/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de ondersteuning bij doorgeleiding in het kader van maatregelen tot verwijdering door de lucht;
- Beschikking 2004/191/EG van de Raad van 23 februari 2004 tot vaststelling van de criteria en uitvoeringsvoorschriften voor de compensatie van de verstoringen van het financiële evenwicht die voortvloeien uit de toepassing van Richtlijn 2001/40/EG betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen;
- Beschikking 2004/573/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake het organiseren van gezamenlijke vluchten voor de verwijdering van onderdanen van derde landen tegen wie individuele verwijderingsmaatregelen zijn genomen van het grondgebied van twee of meer lidstaten;
- de door het Comité van Ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005 goedgekeurde 20 leidende beginselen over gedwongen terugkeer;
- Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad (goedgekeurd, niet gepubliceerd) over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Doel van de catalogus is aanbevelingen te doen en de beste praktijken voor de uitvoering van bovengenoemde regelingen en andere documenten te belichten; hiertoe worden voorbeelden gegeven die zowel de Schengenlanden als de landen die tot Schengen willen toetreden moeten helpen om het Schengenacquis correct toe te passen.

De catalogus houdt rekening met de beste praktijken die in de rapporten van de Groep Schengenevaluatie zijn omschreven, naar aanleiding van de toetsing van de mate waarin de lidstaten gereed zijn om het Schengenacquis toe te passen.

De catalogus bestaat uit twee delen: controle van de buitengrenzen en terugkeer en overname. In een algemeen deel worden de basisconcepten van het beleid en de ontwikkelingen die op EU-niveau gaande zijn omschreven. Daarna volgen een aantal aanbevelingen en beste praktijken in tabelvorm, met de aanbevelingen aan de linker- en de beste praktijken aan de rechterkant.

In de catalogus staan in dit verband de volgende definities:

- Aanbevelingen: een niet-limitatieve reeks van maatregelen die de grondslag moeten vormen voor de juiste toepassing van het Schengenacquis en het toezicht daarop;
- Beste praktijken: een niet-limitatief geheel van werkmethodes en modelmaatregelen die moeten worden beschouwd als de optimale toepassing van het Schengenacquis, met dien verstande dat voor elk specifiek gedeelte van de Schengensamenwerking verschillende beste praktijken mogelijk zijn.

In zijn zitting van 4-5 december 2006 heeft de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken de reikwijdte van geïntegreerd grensbeheer (IBM) omschreven. Het concept "geïntegreerd grensbeheer" is een hoeksteen van het grensbeheer van de lidstaten. Dit voor ogen houdend, worden de aanbevelingen en de beste praktijken van de catalogus in deel 1 ingedeeld in punten en subpunten, die de tekst inzake het geïntegreerd grensbeheer weerspiegelen.

Het oplossen van het probleem van de illegale immigratie van onderdanen van derde landen is een van de belangrijkste doelen van het gemeenschappelijke beleid in het kader van de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht. Een van de middelen om dat verschijnsel aan te pakken is een efficiënt terugkeerbeleid tot stand te brengen, inclusief overnameovereenkomsten. Het tweede deel van de catalogus gaat over de belangrijkste punten in verband met de praktische regelingen voor terugkeer. Er wordt ingegaan op procedurekwesties, technische regelingen en de omvang van de rechten waarop onderdanen van derde landen aanspraak kunnen maken voordat zij terugkeren. Ook wordt de rol beklemtoond van andere actoren dan de bevoegde overheidsinstellingen bij het ontwikkelen van een efficiënt terugkeersysteem dat de mensenrechten respecteert. Gelet op het feit dat het terugkeerbeleid aan belang wint, is het cruciaal om gemeenschappelijke regels te omschrijven voor de Schengenlanden.

De gebruikte definities zijn die van de toepasselijke regelingen.

De aanbevelingen zijn genummerd om de catalogus gebruiksvriendelijker te maken.

De catalogus zal dienen als ijkpunt voor toekomstige evaluaties in de kandidaat-lidstaten en om toe te zien op de correcte toepassing van het Schengenacquis door de lidstaten.

De catalogus moet indien nodig geactualiseerd worden.

2. EERSTE DEEL: CONTROLES VAN DE BUITENGRENZEN

A. GEÏNTEGREERD GRENSBEHEER (IBM)

1. Concept geïntegreerd grensbeheer

Een alomvattend model voor Europees grensbeheer is een belangrijk instrument om de binnenlandse veiligheid van de lidstaten te waarborgen en met name illegale immigratie en de daarmee verband houdende criminaliteit, alsmede andere grensoverschrijdende criminaliteit, te voorkomen en aan het licht te brengen.

Tijdens de 2768e zitting van de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken op 4-5 december 2006 in Brussel zijn de volgende conclusies getrokken:

Geïntegreerd grensbeheer (IBM) is een concept dat de volgende dimensies omvat:

- Grenstoezicht (controle en bewaking) als gedefinieerd in de Schengengrenscore, met inbegrip van de desbetreffende risicoanalyse en criminele inlichtingen
- Opsporing van en onderzoek naar grensoverschrijdende criminaliteit in samenwerking met alle bevoegde wetshandhavingsinstanties
- Het vierledige toegangscontrolemodel (maatregelen in derde landen, samenwerking met buurlanden, grenstoezicht, controlemaatregelen binnen de ruimte van vrij verkeer, met inbegrip van terugkeer)
- Samenwerking tussen instanties met het oog op grensbeheer (grenswacht, douane, politie, nationale veiligheid en andere bevoegde autoriteiten) en internationale samenwerking
- Coördinatie en samenhang van de activiteiten van de lidstaten en de instellingen en andere organen van de Gemeenschap en de Unie.

De samenhang tussen deze dimensies en de wijze waarop ze door de Schengenstaten worden toegepast is van cruciaal belang voor het succes van het concept geïntegreerd grensbeheer.

2. Kernelementen voor de correcte toepassing van geïntegreerd grensbeheer

Grenstoezicht is niet alleen in het belang van de Schengenlidstaten aan de buitengrenzen waarvan het wordt uitgeoefend, maar ook in het belang van alle lidstaten die grenstoezicht aan hun binnengrenzen hebben afgeschaft of zullen afschaffen. Bij de implementatie van het grensbeheer moet daarom voor ogen gehouden worden dat de lidstaten hun buitengrenzen niet alleen voor zichzelf, maar ook voor andere Schengenlidstaten controleren (solidariteitsbeginsel). Er moet constant efficiënt grenstoezicht plaatsvinden, en dit moet alle illegale handelingen omvatten, ook die welke geen effect hebben op de lokale veiligheid.

In die zin moet controle van de buitengrenzen voldoende aandacht krijgen van alle bevoegde lidstaten. Om te voorkomen dat er een voortdurend tekort aan middelen is in gebieden waar de lokale veiligheids-eisen op gespannen voet staan met die van het Schengengebied in zijn geheel, moet grenstoezicht, met inbegrip van risicoanalyse en misdaadonderzoek, de belangrijkste taak blijven van de bevoegde operationele eenheden.

Grensbeheer vereist een hoog professioneel niveau. Eén orgaan (niet-militair) moet de belangrijkste bevoegde overheidsinstantie zijn voor de uitvoering van het IBM-concept in elke lidstaat, vooral met betrekking tot grenstoezicht - waar het een noodzaak is - met als doel illegale immigratie te voorkomen aan de buitengrenzen en te bestrijden op het grondgebied van de lidstaten. Bevel, controle, toezicht en instructies moeten gecentraliseerd worden, met name voor grenstoezicht, risicoanalyse en misdaad-onderzoek, en ook voor samenwerking tussen instanties en internationale samenwerking met het oog op het voorkomen en bestrijden van illegale immigratie.

De bevoegde instantie, doorgaans de grenswacht of de grenspolitie, moet worden gecentraliseerd en duidelijk gestructureerd. Er moet een directe commandoketen zijn tussen de eenheden van de bevoegde instantie op centraal, regionaal en lokaal niveau, waarbij gezorgd wordt voor een gezamenlijke aanpak van grenstoezicht, één plannings- en opleidingssysteem en een uitgebreide en snelle gegevensstroom op alle niveaus van de organisatie.

De belangrijkste rechtsgrond voor grensbeheer is te vinden in de voornoemde communautaire wetgeving. Toch is aanvullende wetgeving op nationaal niveau noodzakelijk, onder meer wetgeving inzake de grenswacht, vreemdelingen- en immigratiewetgeving en wetgeving inzake gegevens-bescherming, om het IBM-concept volledig te kunnen implementeren. Er moet ook een rechtsgrond zijn die vlotte internationale samenwerking en samenwerking tussen instanties en informatie-uitwisseling mogelijk maakt. Met aangrenzende derde landen en landen van herkomst moeten overeenkomsten gesloten worden, zoals grensovereenkomsten, overeenkomsten inzake klein grensverkeer en overname-overeenkomsten. Daarnaast moeten illegale grensoverschrijdingen strafbaar worden, en moet vervoerders van illegale immigranten een boete worden opgelegd, en moeten zij verplicht worden de terugreis te verzorgen.

Er moet een nationale grensbeheerstrategie worden opgesteld waarin taken, zoals evaluaties, duidelijk worden toegewezen, om richtsnoeren te kunnen geven inzake ontwikkeling en planning in de bevoegde eenheden op nationaal, regionaal en lokaal niveau. De strategie moet evaluaties omvatten van het arbeidsmilieu, risico's en bedreigingen, analyses van de benodigde middelen, en actie- en ontwikkelingsplannen.

In de regel moeten de taken van de grenswacht worden uitgevoerd door speciaal daarvoor opgeleid beroepspersoneel. Dit personeel kan zich, alleen voor ondersteunende taken, tijdelijk laten bijstaan door assistenten met minder ervaring. Uitzonderingen zijn niet toegestaan in het geval van werkzaamheden waarbij gebruik wordt gemaakt van persoonsgegevens, vertrouwelijke bestanden worden geraadpleegd of besluiten worden genomen die gevolgen hebben voor de fysieke integriteit of de vrijheid van een individu.

Risicoanalyse en grensbeheer moet worden ondersteund door het stelselmatig verzamelen van inlichtingen. Met behulp van de grensbeheerssystemen moeten inlichtingen kunnen worden verzameld en geanalyseerd en de resultaten moeten in de praktijk te gebruiken zijn. In het integraal risicoanalyse-model voor grenstoezicht worden inlichtingen, risicoanalyse en grensbeheer op alle niveaus met elkaar in verband gebracht. Strategische inlichtingenvergaring houdt in dat alle informatie gestructureerd wordt en vervolgens gebruikt om een strategische situatieschets te maken (met belangrijke verschijnselen en onderliggende factoren) en om statistieken en trends uit af te leiden en kwalitatieve beschrijvingen op te stellen. Bij strategische risicoanalyse wordt belangrijke strategische informatie geanalyseerd. Er wordt gewezen op potentiële veranderingen en er worden beleidsinitiatieven voorgesteld. Analisten moeten volledig op de hoogte zijn van de fundamentele modellen, belangen, bedreigingen en risico's. Strategisch beheer is het beheren van de organisatie via belangrijke strategische doelstellingen (korte termijn) en via omvorming (lange termijn).

Bij operationele inlichtingenvergaring wordt operationele informatie "uit het veld" gekoppeld aan strategische informatie (input en output in beide richtingen) in een operationeel opzicht deugdelijke context. Bij operationele risicoanalyse gaat het om kwalitatieve en kwantitatieve analyses van het operationele milieu, actieve doelen en de resultaten van de eigen activiteiten. Doel is geldige informatie te verkrijgen over de situatie zoals ze is. De informatie moet gebruikt worden om de middelen optimaal in te zetten. Speciale aandacht moet uitgaan naar lacunes, d.w.z. punten waar het systeem tekortschiet. Operationeel beheer betekent middelen- en behoeftenbeheer binnen verstrekte opdrachten en budgettaire kaders, en binnen de grenzen van de middelen en bevoegdheden. Die functie is verbonden aan organisatorische eenheden die afgebakende bevoegdheden hebben, bijvoorbeeld een regionale jurisdictie. Operationele risicoanalyse levert ook risico-indicatoren en -profielen voor het tactische niveau op.

Tactisch inlichtingenwerk (op veldniveau) betekent dat operationele veldwerkers in hun dagelijkse bezigheden in contact zijn met het informatiesysteem. Dit betekent dat er een gegevensstroom in twee richtingen ontstaat (input en output). In de praktijk houdt dat in dat de te controleren personen, voertuigen, vaartuigen of vluchten worden beoordeeld. Deze beoordeling vindt plaats in het kader van een reële tactische situatie. Er kan derhalve gesproken worden van tactische risicoanalyse.

Om grensoverschrijdende criminaliteit te kunnen ontdekken moet bijzondere nadruk worden gelegd op de procedure voor de detectie van verdachte personen en voorwerpen. Het personeel moet een opleiding krijgen met betrekking tot risico-indicatoren, risicoprofielen en de typische werkwijzen van grensoverschrijdende criminaliteit. Het personeel moet ook weet hebben van met name genoemde objecten die in het bijzonder gecontroleerd en bewaakt moeten worden.

Gerichte risicoanalyse betekent dat bepaalde verschijnselen of zaken met elkaar in verband worden gebracht. Gerichte risicoanalyse is een onmiddellijke reactie op concrete zaken die aan de grens aan het licht komen. Het voornaamste doel is andere structuren informatie over risico-indicatoren te verschaffen.

Situatiekennis bepaalt in hoeverre de autoriteiten grensoverschrijdingen kunnen ontdekken en gegrond tot controlemaatregelen kunnen overgaan. In de praktijk kunnen de autoriteiten op basis van hun situatiekennis bepalen hoeveel tijd en ruimte zij nodig hebben voor drie taken: detectie van verplaatsingen die mogelijk pogingen zijn tot illegale grensoverschrijding, identificatie van de ontdekte objecten en tijdige analyse van eerder geïdentificeerde objecten.

Om grenscontroleactiviteiten te kunnen beheren en het geïntegreerd grensbeheer effectief te kunnen implementeren, moet voortdurende aandacht worden besteed aan de beoordeling van de situatie. Het grensbeheerssysteem moet langs alle grenzen worden aangepast aan de omstandigheden ter plekke. Voor een permanente evaluatie, mogelijkerwijs samen met andere Schengenstaten, moeten correcte en betrouwbare gegevens worden gebruikt. Om tot een goede situatiekennis te komen, om een betrouwbaar totaalbeeld van de situatie te verkrijgen en te behouden, moet de risicoanalyse gecentraliseerd en duidelijk gestructureerd worden op alle niveaus van de organisatie die verantwoordelijk is voor het grensbeheer.

Het reactievermogen aan de (lucht-, zee- en land)grenzen geeft aan hoeveel tijd nodig is om te reageren op pogingen tot illegale activiteiten langs de grens, alsmede de snelheid waarmee en de wijze waarop wordt gereageerd op ongebruikelijke omstandigheden. Bij het grensbeheer moet het reactievermogen van dien aard zijn dat de toewijzing van middelen wanneer nodig kan worden aangepast. Er moeten reserves, personeel en uitrusting beschikbaar zijn om te reageren op veranderingen langs de grenzen en aan grensdoorlaatposten. Ook moeten plannen worden opgesteld om plotse grootschalige illegale immigratie aan te pakken.

Alle leiders en hoofden ter plekke en personen die het grensbeheer evalueren moeten het niveau van de situatiekennis en de reactiecapaciteit kunnen beoordelen.

2.1 Grenstoezicht (controle en bewaking) als gedefinieerd in de Schengengrenscore, met inbegrip van de desbetreffende risicoanalyse en criminele inlichtingen

De kern van een algemene grensstrategie is een goed functionerend grensbeheer bestaande uit grenscontroles en -bewaking, op basis van een risicoanalyse. Grenstoezicht is een kernelement bij het bestrijden van illegale immigratie en mensenhandel en het voorkomen van bedreigingen van de binnenlandse veiligheid, de openbare orde, de volksgezondheid en de internationale betrekkingen van de lidstaten. Het is een multidisciplinaire rechtshandhavingsactiviteit die van gemeenschappelijk belang is voor de lidstaten.

Grenstoezicht moet worden uitgevoerd overeenkomstig Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore); Bij het uitoefenen van hun taken moeten grenswachten de aanbevelingen en instructies van het "Praktisch handboek voor grenswachters (Schengenhandboek)" van de Commissie opvolgen.

De essentiële onderdelen van grensbeheer zijn systematische controle van alle personen die de buitengrenzen overschrijden en effectieve grensbewaking tussen grensdoorlaatposten. In dit verband moeten alle passende maatregelen worden genomen om de binnenlandse veiligheid te waarborgen en illegale immigratie te voorkomen.

De middelen voor grenstoezicht moeten worden toegesneden op de omvang en het profiel van de passagiersstroom, en op dreigings- en risicoanalyses. Wat de infrastructuur betreft, moeten passende faciliteiten voor de uitvoering van grenscontroles en -bewaking beschikbaar zijn. Adequate personele middelen zijn nodig. Wat precies nodig is voor grenscontrole, hangt af van verschillende factoren, met name illegale migratiedruk, geografische situatie, passagiersprofiel en omvang van het grensverkeer. Aan de bijzondere vereisten voor de drie verschillende soorten grenzen (lucht, zee, land), met inbegrip van het klein grensverkeer, moet worden voldaan.

Een lidstaat moet in staat zijn en over plannen beschikken om de grenscontroles tijdelijk te intensiveren. Alle niveaus moeten een duidelijk beeld van mogelijke dreigingen hebben, alsmede plannen om het niveau van de controles te verhogen. Grenscontroles moeten gradueel geïntensiveerd kunnen worden, afhankelijk van de dreiging en de vereiste maatregelen.

De grenzen moeten worden bewaakt met gebruikmaking van vaste en mobiele eenheden, die op als gevoelig bekend staande plaatsen toezicht houden en patrouilleren, ondersteund door technische en elektronische middelen. Grensbewaking moet gebaseerd zijn op een systeem van relevante risicoanalyses. Uitrusting en middelen moeten aangepast zijn aan de grenssituatie.

De met deze taken belaste ambtenaren moeten professioneel en speciaal opgeleid zijn. Voorts moeten (basis- en vervolg)opleiding gebaseerd zijn op een duidelijk concept wat betreft operationele vaardigheden, kennis van de wetgeving, talen, enz.

2.2 Opsporing van en onderzoek naar grensoverschrijdende criminaliteit in samenwerking met alle bevoegde rechtshandhavingsinstanties

Bij het uitoefenen van hun taken krijgen grenswachten te maken met grensgerelateerde criminaliteit, onder meer met mensenhandel en smokkel van mensen, goederen, drugs en wapens, met valse of vervalste reisdocumenten, gestolen goederen, gestolen voertuigen, enz. Om waarde toe te voegen aan de interne veiligheid van de lidstaten en de capaciteit te vergroten om illegale handelingen te ontdekken, moet de grensbeheersinstantie een rol spelen bij het onderzoek naar dergelijke vormen van criminaliteit. Deelname aan dergelijke onderzoeken vergroot de kennis van de grenswacht over werkwijzen en illegale immigratieroutes en het vergemakkelijkt het opstellen van risico-indicatoren en risicoprofielen.

Het onderzoek van illegale grensoverschrijdingen, valse reisdocumenten, mensensmokkel en mensenhandel moeten met name tot het takenpakket van de grensbeheersinstantie behoren. Bij het onderzoeken van grensoverschrijdende criminaliteit, moet zeer nauw worden samengewerkt tussen instanties. Manieren om op dit terrein samen te werken zijn bijvoorbeeld het uitwisselen van inlichtingen en het opzetten van gezamenlijke onderzoeksgroepen, gemeenschappelijke databanken en vlotte informatie-uitwisseling.

2.3 Het vierledige toegangscontrolemodel (maatregelen in derde landen, samenwerking met buurlanden, grenstoezicht, controlemaatregelen binnen de ruimte van vrij verkeer, met inbegrip van terugkeer)

Het vierledige toegangscontrolemodel vormt de kern van het geïntegreerde grensbeheer. Eenvoudig gesteld vereist het model dat in elk van de vier categorieën een aantal complementaire maatregelen wordt uitgevoerd.

Maatregelen van de eerste categorie worden genomen in derde landen, met name landen van herkomst en doorreis. Deze maatregelen omvatten advies en opleiding van verbindingssambtenaren en documentdeskundigen met betrekking tot het visumproces voor consulaire ambtenaren op consulaire posten en voor personeel van vervoersbedrijven in derde landen van herkomst of doorreis die risico's opleveren op het gebied van illegale immigratie.

De tweede categorie maatregelen bestaat uit samenwerking met buurlanden. Samenwerkingsakkoorden inzake grensbeheer met buurlanden vormen een doeltreffend instrument om de grensbeveiliging te verbeteren. Samenwerking kan vorm krijgen via het vaststellen van passende werkwijzen zoals uitwisseling van informatie, het opzetten van geschikte communicatiekanalen, centrale, regionale en lokale contactpunten, noodprocedures, objectieve aanpak van incidenten met het oogmerk politieke geschillen te voorkomen enz. In maritieme gebieden dienen tevens regionale, de buitengrenzen overschrijdende, samenwerkingsstructuren te worden opgezet. Bij deze initiatieven moeten alle landen in de regio worden betrokken.

Grenstoezicht, de derde categorie van het model, waarborgt systematische grenscontroles voor ieder die het Schengengebied inreist of uitgaat. Het zorgt er ook voor dat er een adequaat niveau gehaald wordt qua detectie van illegale grensoverschrijdingen - met gebruik van valse documenten of door zich in vervoermiddelen te verstoppen - in gebieden tussen de grensdoorlaatposten of via de zee. Grenstoezicht is onderdeel van de nationale criminaliteitspreventie, omdat het mensensmokkel, gestolen goederen en andere grensoverschrijdende en grensgerelateerde criminaliteit aan het licht brengt en bijdraagt tot het opsporen van ernstige criminaliteit.

De vierde categorie omvat controlemaatregelen binnen de ruimte van vrij verkeer, met inbegrip van terugkeer. Die maatregelen zorgen ervoor dat illegale immigratie en grensoverschrijdende criminaliteit op het grondgebied van de Schengenstaten worden voorkomen door betere doorzoeken, controles en bewaking op basis van nationale gegevens en in overeenstemming met de nationale wetgeving. Illegale immigranten die worden ontdekt op het Schengengrondgebied worden onder de controle van de autoriteiten gebracht. Zij moeten worden geregistreerd, en indien er geen redenen voor verblijf zijn noch obstakels wegens dwingende humanitaire redenen of op grond van het internationale recht, moeten zij worden gerepatrieerd naar hun land van herkomst. De lidstaten moeten minimumnormen vaststellen om binnen hun grondgebied samen met andere bevoegde autoriteiten maatregelen te nemen ter controle van plaatsen waarvan bekend is dat ze kwetsbaar zijn voor illegaal verblijvende derdelanders, grensoverschrijdende vervoersverbindingen, enz.

2.4 Samenwerking tussen instanties met het oog op grensbeheer (grenswacht, douane, politie, nationale veiligheid en andere bevoegde autoriteiten) en internationale samenwerking

Samenwerking tussen instanties is noodzakelijk op alle niveaus (nationaal, regionaal en lokaal), voor alle instanties die bevoegd zijn voor het voorkomen en bestrijden van illegale immigratie en grensoverschrijdende criminaliteit. In geen enkele situatie mag er twijfel zijn over de vraag welke instantie bevoegd is.

Samenwerking tussen instanties moet worden omschreven tijdens vergaderingen van de hoofden van de instanties die betrokken zijn bij grensbeheer en het voorkomen van grensoverschrijdende criminaliteit. Het plannen van deze samenwerking kan op alle niveaus plaatsvinden (nationaal, regionaal en lokaal). De samenwerking kan gepland worden op basis van een gemeenschappelijk begrip van de situatie (gezamenlijke analyse van risico's en bedreigingen). Met name is de uitwisseling van informatie en inlichtingen tussen de bevoegde autoriteiten essentieel, waarbij ook een mechanisme nodig is om bevoegdheidsconflicten tussen de autoriteiten op te lossen. Voorts moet de samenwerking zich ook tot operationele kwesties uitstrekken, bijvoorbeeld het gebruik van compatibele communicatieapparatuur, het regelen van gezamenlijke operaties en de deelname aan gezamenlijke opleiding en oefeningen.

De samenwerking tussen lidstaten moet ten minste op alle buurlanden betrekking hebben. Ook is samenwerking tussen de lidstaten in het kader van FRONTEX essentieel. Voor de afzonderlijke lidstaten heeft deelname aan door FRONTEX gecoördineerde samenwerking tot doel andere lidstaten die te maken hebben met illegale migratiedruk te ondersteunen, beste praktijken voor grensbeheer te ontwikkelen en tegelijk het eigen personeel professioneler te maken.

De lidstaten die te maken hebben met toenemende migratiedruk kunnen FRONTEX verzoeken ofwel een gezamenlijke operatie te starten, ofwel een RABIT (snelle-grensinterventieteam) in te zetten op plaatsen waar de druk het grootst is. Het vermogen om die teams te ontvangen en ambtenaren in teamverband naar het buitenland uit te zenden moet worden ontwikkeld. Indien nodig moet de noodzakelijke nationale wetgeving worden aangenomen om die procedures mogelijk te maken.

Doel van het FRONTEX-initiatief EPN (Europees patrouillenetwerk), is samenwerking tussen de lidstaten te faciliteren. In de praktijk betekent dit dat aangrenzende lidstaten meewerken aan maritiem toezicht door hun patrouilles in maritieme gebieden samen te plannen. Dit is ook een concept dat meerwaarde zou kunnen bieden voor alle lidstaten met zeegrenzen.

De internationale samenwerking op het gebied van geïntegreerd grensbeheer kan worden onderverdeeld in multilaterale, bilaterale, regionale en plaatselijke samenwerking. Samenwerking met derde landen moet zich uitstrekken tot alle buurlanden en tot de belangrijkste landen van herkomst en doorreis voor illegale immigratie naar de betrokken lidstaat. Wat samenwerking met aangrenzende landen betreft, wordt het nodig geacht dat doorreislanden actieve bijstand verlenen door ervoor te zorgen dat hun grenzen volledig beveiligd zijn en door andere dan grensgerelateerde maatregelen te nemen, bv. een consequente repatriëringspraktijk.

2.5 Coördinatie en samenhang van de activiteiten van de lidstaten en de instellingen en andere organen van de Gemeenschap en de Unie

De groepen van de Raad die hierover gaan, onder meer de Groepen Grenzen, Schengenevaluatie, CIBGGI, Migratie en verwijdering en Visa, en andere organen zoals SCIFA en CATS, bespreken de ontwikkelingen, nieuwe initiatieven en voorstellen tot wijziging van de wetgeving betreffende het geïntegreerde grensbeheer van de Europese Unie. Uniformiteit en een gemeenschappelijk begrip van grensbeheer vergroten de transparantie en het wederzijds vertrouwen onder de lidstaten. Daarom voegt actieve deelname aan de ontwikkeling van grensbeheer in het kader van de permanente werkgroepen van de Raad, de tijdelijke werkgroepen van de Commissie en FRONTEX-initiatieven waarde toe aan het grensbeheer van de lidstaten.

De lidstaten moeten gemeenschappelijke instrumenten voor hun grensbeheer gebruiken, zoals het Schengenhandboek voor opleiding en uitvoering van de controle aan de grenzen, het CIRAM-model voor het opstellen van risicoanalyses, het gemeenschappelijke kerncurriculum en het gemeenschappelijk curriculum op intermediair niveau voor het plannen van opleiding.

Het Schengenevaluatiesysteem is een essentieel element om correcte toepassing van het Schengenacquis en adequate uitvoering van IBM te bewerkstelligen en het nationaal grensbeheer transparanter te maken. Deelname aan evaluatiemissies zorgt er gewoonlijk voor dat de lidstaten hun kennis over het ontwikkelen van beste praktijken inzake grensbeheer vergroten. Tijdens een evaluatiemissie kan het hele IBM-systeem van een Schengenlidstaat of -kandidaat-lidstaat uitvoerig geïnspecteerd worden, waaronder het leidinggevende of coördinerende orgaan voor grenscontrole op nationaal niveau, de verschillende soorten grenzen en andere betrokken eenheden, met inbegrip van risicoanalyse-eenheden en nationale coördinatiecentra.

3. Ontwikkeling van grensbeheer op het niveau van de Europese Unie

Bij de uitvoering van het IBM-concept van de Europese Unie en de ontwikkeling van het grensbeheer in de lidstaten en de Schengenkandidaat-lidstaten, moet een regeling worden getroffen voor toekomstige ontwikkelingen op het gebied van EU-grensbeheer.

De Europese Commissie heeft op 13 februari 2008 drie mededelingen gepubliceerd, die tezamen bekend staan als het grenspakket: 1) een verslag over de evaluatie en de toekomstige ontwikkeling van het FRONTEX-agentschap, 2) het Europees grensbewakingssysteem (EUROSUR) en 3) toekomstige uitdagingen voor het beheer van de buitengrenzen van de EU. Er zijn stappen gedaan om de meeste van de in de mededelingen gedane voorstellen ten uitvoer te leggen. Deze vooruitgang - op EU-niveau - moet tot uiting komen in de ontwikkeling van het grensbeheer van de lidstaten en de kandidaat-lidstaten.

B. AANBEVELINGEN EN BESTE PRAKTIJKEN

AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
1. Strategie en organisatiestructuur	
1. Op maat gesneden en functionele ministeriële bevoegdheden inzake grensbeheer.	
2. Gecentraliseerde middelenvoorziening, leiding en instructies inzake grenstoezicht onder auspiciën van het ministerie dat bevoegd is voor justitie en binnenlandse zaken.	
3. Duidelijke en effectieve coördinatie van het concept geïntegreerd grensbeheer (IBM) en toepassing ervan op nationaal, regionaal en lokaal niveau.	Duidelijk omschreven IBM-begroting voor alle niveaus van de betrokken autoriteiten.
4. Gecentraliseerde en duidelijk gestructureerde bevoegde overheidsinstanties met een rechtstreekse commandoketen tussen de grenswachteenheden op nationaal, regionaal en lokaal niveau, waarbij gezorgd wordt voor een gezamenlijke aanpak van grenstoezicht, één planningssysteem en een uitgebreide en snelle gegevensstroom op alle niveaus van de organisatie.	Eén instantie gaat over alle dimensies van het IBM. De bevoegde overheidsinstantie is een gespecialiseerde grenswacht of grenspolitiedienst (geen legeronderdeel)
5. Grenstoezicht op lokaal niveau mag alleen door gespecialiseerde grenswachteenheden worden uitgevoerd.	
6. Nationaal document voor meerjarenstrategie als basis voor de ontwikkeling van grensbeheer.	De strategie is beschikbaar voor bevoegde ambtenaren op alle niveaus. De inhoud van de strategie is bekend bij het personeel. Strategie bevat grondslag en richtsnoeren voor planning.
7. Gecentraliseerde nationale planning voor grensbeheer behelst richtsnoeren en een opsomming van eisen voor regionaal niveau. Op regionaal niveau, een plan of werkprogramma dat richtsnoeren en een opsomming van eisen voor het lokale niveau bevat.	Op nationaal en regionaal niveau: – Glijdende meerjarenplanning – Jaarlijks werkprogramma – Jaarplan voor activiteiten en gebruik van middelen (niet-openbaar of gerubriceerd) – Jaarplan voor opleiding Op lokaal niveau: – Jaarlijks werkprogramma – Jaar-/maandplan voor activiteiten en gebruik van middelen (niet-openbaar of gerubriceerd) – Jaarplan voor opleiding

8. Coherente nationale wetgeving en overeenkomsten die effectieve uitvoering van het IBM-concept mogelijk maken, bv. – Grenswet en/of Grensbewakingswet. – Vreemdelingen- of immigratiewet. – Wet gegevensbescherming. – Wet/voorschriften samenwerking tussen instanties. – Regels inzake sancties voor illegale grensoverschrijding en het faciliteren van illegale immigranten. – Voorschriften aansprakelijkheid vervoerder; bv. opleggen van boete voor vervoerders van illegale immigranten en verplichting om vervoer voor de terugkeer te regelen en aansprakelijkheid voor de kosten van het verblijf tot vervoer voor de terugkeer beschikbaar is. – Grensovereenkomsten met buurlanden. – Overnameovereenkomsten met derde buurlanden en landen van herkomst en doorreis. – Overeenkomsten inzake klein grensverkeer met derde buurlanden.	
9. Aanneming van maatregelen die noodzakelijk zijn voor de correcte toepassing van EU-wetgeving.	Complementaire nationale voorschriften en regelingen voor de volledige benutting van communautaire instrumenten betreffende het ontvangen en inzetten van uitgezonden ambtenaren, leden van de snelle-grensinterventieteam en uitrusting in door FRONTEX gecoördineerde operaties. Nationale regels voor het detacheren van nationale deskundigen bij FRONTEX.
10. Internationale wetgevingsinstrumenten die van toepassing zijn op het grensbeheer moeten in aanmerking worden genomen bij het uitvoeren van grenstoezicht.	
11. Samenwerking en coördinatie van de verantwoordelijkheden van de verschillende organen en instanties moeten in wetgeving en samenwerkingsovereenkomsten worden geregeld (bv. convenant).	Gezamenlijke strategie tussen overheidsdiensten betreffende het voorkomen van grensoverschrijdende criminaliteit en illegale immigratie. Overeenkomsten, besluiten of regels bestrijken het hele spectrum van de samenwerking tussen instanties op alle niveaus: – informatie-uitwisseling – gezamenlijke risicoanalyse – uitwisseling van ervaringen – samenwerking bij opleiding

	– samenwerking inzake inlichtingen en onderzoek – gemeenschappelijk gebruik van databanken – gezamenlijke operaties – contactpunten tussen instanties.
12. Uitvoering van het VN-Verdrag tegen grensoverschrijdende georganiseerde misdaad en de bijbehorende Protocollen inzake mensenhandel, tegen het smokkelen van migranten over land, zee en door de lucht en tegen de illegale handel in vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie.	Plan om mensenhandelaars aan te pakken en slachtoffers te identificeren in samenwerking met andere bevoegde autoriteiten. Opleiding, gerichte risicoanalyses, profilering en operationele instructies voor grenswachten om slachtoffers van mensenhandel te identificeren.
13. Adequate uitvoering van bilaterale overeenkomsten betreffende samenwerking bij grensbeheer op internationaal niveau	Deze overeenkomsten/besluiten bestrijken het hele spectrum van de grensoverschrijdende samenwerking. – uitwisseling van informatie, – gezamenlijke risicoanalyse, – uitwisseling van ervaringen, – procedures voor urgente situaties, – gezamenlijke activiteiten, – enz.
14. Strategische planning, toewijzing van personeel en technische middelen op basis van een constante analyse van omgeving en dreiging	Inlichtingengestuurde planning en activiteiten inzake grensbeheer.
15. Voortdurend geactualiseerd alomvattend situatiebeeld op nationaal niveau met alle informatie betreffende nationaal grensbeheer.	Situatiebeeld bestaat op alle niveaus uit informatie over: – grensoverschrijdend verkeer (in totaal en per grensdoorlaatpost, nationaliteit, aantal van en redenen voor tweedelijscontroles, weigering toegang, ontdekte illegale handelingen, modus operandi, rijen enz.) – situatie langs groene en blauwe grens (aantal illegale grensoverschrijdingen, nationaliteit, modus operandi, ontdekte routes, enz.) – illegale immigranten die zijn opgespoord binnen het grondgebied, uitgewezen personen, asielzoekers enz.) – beeld van situatie vóór de grens (situatie inzake grensbeheer in buurlanden en landen van herkomst en doorreis)
16. Situatiebeeld op regionaal en lokaal niveau, zo reëel mogelijk, om het reactievermogen te vergroten, de situatiekennis te verbeteren en het vermogen om de operationele activiteiten te coördineren, te verbeteren.	en ook op regionaal (of lokaal) niveau: – beschikbare middelen, aantal en plaats patrouilles, vaartuigen, luchtvaartuigen en technische middelen – naam en taken ploegchefs, enz. – objecten op zee – andere relevante zaken.

17. Er moet op nationaal niveau 24 uur per dag en 7 dagen per week situatiekennis voorhanden zijn met betrekking tot buitengrenzen.	Eén nationaal coördinatiecentrum (NCC), dat 24 uur per dag en 7 dagen per week de activiteiten coördineert van alle nationale autoriteiten die taken in verband met het toezicht aan de buitengrenzen (monitoring, opsporing, identificatie, volgen en onderschepping) uitvoeren, en dat informatie met de centra in de andere lidstaten en binnen FRONTEX kan uitwisselen;
18. Elke lidstaat moet één centraal aanspreekpunt voor andere lidstaten hebben voor alles wat verband houdt met grensbeheer, FRONTEX en andere tegenhangers bij instanties en in internationaal verband.	Het NCC is belast met: – Dagelijkse, wekelijkse en ad-hocsituatierapporten – Onmiddellijke feitelijke informatie over situaties, ter ondersteuning van het besluitvormingsproces – Vroegtijdige waarschuwing. Alle informatie wordt uitgewisseld via elektronische technieken voor gegevensverwerking en gegevensoverdracht.
19. Adequaate aantal regionale en lokale commando- en coördinatiecentra om te zorgen voor operationeel communicatie- en informatiebeheer.	Regionale/lokale commando- en controlecentra staan onder het bevel van regionale/lokale hoofdkwartieren. Permanent vermogen voor: – Monitoring van de situatie – Coördinatie en facilitering van operationele activiteiten – Starten van acties in urgente situaties – Kennis over en ondersteuning van missies.
20. Toewijzing van reserves, personeel en apparatuur om te reageren op incidenten en illegale verplaatsingen langs de grenzen en aan grensdoorlaatposten.	Plannen voor verschillende scenario's op alle niveaus (doelen, beschikbaarheid, locatie, bevoegdheid, enz.) behelzen de mogelijke inzet van een RABIT en plannen bij grootschalige illegale immigratie.
21. Een lidstaat moet het vermogen hebben om grenstoezicht te versterken op basis van risicobeoordeling en -analyse.	Plannen op verschillende niveaus voor versterking van grenstoezicht op basis van verschillende scenario's.
2. Personeel en opleiding	
22. Voor effectieve grenscontroles en -bewaking is voldoende personeel nodig, onder meer afhankelijk van de risicobeoordeling en -analyse.	Vergelijkbare situaties in andere Schengenlanden bestuderen die tot voorbeeld kunnen dienen.
23. Selectiecriteria voor het aanwerven van nieuw personeel, op basis van schriftelijke regels. Vereist onderwijsniveau en vereiste fysieke geschiktheid moeten worden getest en het aangeworven personeel moet aan morele en juridische vereisten (strafblad/strafregister, enz.) voldoen.	De selectie wordt verricht door de grenswacht of althans onder toezicht van de grenswacht.

24. Regelen van regelmatige evaluatie waarbij onder meer arbeidsvoldoening, effectiviteit, sociale omstandigheden en aansprakelijkheid worden gemeten.	Motiveringsprogramma dat bijdraagt tot stabiliteit en hoog professioneel niveau bij de grenswachten. Één nationaal formulier voor de evaluatievragenlijst.
25. Hoog professioneel niveau op basis van succesvol afgeronde opleiding.	Opzetten van speciale opleidings- en ontwikkelingsprogramma's over relevante kwesties (bijvoorbeeld in het kader van een politie- of grenswachtacademie).
26. Operationeel personeel moet met goed gevolg een basisopleiding over de toekomstige taken hebben afgerond.	Rouleren van personeel tussen grenswachteenheden en/of -activiteiten. Dit wordt geacht aan het begin van de loopbaan het meeste nut te hebben.
27. Grenswachters moeten in verschillende vreemde talen kunnen communiceren.	Communiceren in vreemde talen met betrekking tot dagelijkse taken van grenswachten. Voldoende kennis van de talen van de buurlanden. Personeel aanmoedigen om andere talen die zij voor hun werk nodig hebben aan te leren (talen van buurlanden, landen van herkomst en talen afhankelijk van de samenstelling van de passagiers).
28. Een opleidingsprogramma voor ambtenaren met regelmatige opleidings-/voorlichtingsmomenten binnen de werktijd.	Op kennisbehoud gerichte programma's voor e-leren, en opfriscursussen. Continue opleiding en adequate opleidingsdocumenten ter plaatse. Voorlichting over recente ontwikkelingen na vakanties en herhalingscursussen na lange periodes tijdens welke andere taken zijn uitgevoerd. Ten minste één keer per jaar een opfriscursus voor elke grenswacht. Taalcursussen voor grenswachten.
29. De organisatie moet programma's en faciliteiten op centraal en lokaal niveau beschikbaar stellen om ambtenaren tijdens hun carrière begeleiding te bieden in de vorm van onderwijs en opleiding betreffende aangelegenheden die voor hun werk van belang zijn. – Basisopleiding conform gemeenschappelijk kerncurriculum voor de opleiding van	Ontwikkelen van nieuwe opleidingsprogramma's met de steun van landen met meer ervaring en facilitering door FRONTEx. – Opleiding op middenniveau voor leidinggevers op basis van het kerncurriculum voor het middenniveau (CMC). Sturen van ambtenaren naar speciale

grenswachten (CCC). 30. Er moeten gespecialiseerde en geavanceerde cursussen ontwikkeld worden voor: – tweedelijscontroles – criminele inlichtingen – risicoanalyse en -profilering – opsporen van gestolen voertuigen – detectie van valse en vervalste reisdocumenten – detectie, met de nieuwste apparatuur, van mensen die zich in voertuigen verstopt hebben – hondengeleiders, enz. – mensenrechten en omgaan met asielzoekers 31. Indien nodig, moet opleiding in met grensbeheer verband houdende activiteiten, bv. zoek- en reddingsacties, beschikbaar komen	opleidingscursussen die door FRONTEX of CEPOL georganiseerd worden. Speciaal opleidingsprogramma voor honden van grenswachten Speciaal opleidingsprogramma voor helikopterpiloten en bemanning van schepen
32. Adequate inleidende voorlichting voor nieuwe ambtenaren	Ervaren grenswachten als mentor
3. Grenscontroles <i>3.1 Algemeen</i>	
33. Grenscontroles moeten worden uitgevoerd conform de Schengengrenscode (SBC) en het Schengenhandboek.	Ambtenaren die grenscontroles uitvoeren hebben daartoe geschikte uniformen uit materialen die aangepast zijn aan de weers- en klimaatomstandigheden (geen camouflagekleuren) en met onderscheidingstekens of insignes waaruit blijkt dat zij grenswachten zijn.
34. Bij de planning van grenscontroles moet rekening worden gehouden met de bescherming die grenstoezicht biedt tegen grensoverschrijdende criminaliteit. Beoordeling biedt een basis voor tactische eisen voor grenscontroles zoals inlichtingenvergaring en -analyse, profilering, percentage grondige tweedelijscontroles, gebruik van gespecialiseerde apparatuur, enz.	Er zijn nationale criteria voor de berekening van de criminaliteitscijfers vastgesteld

35. Infrastructuur bij grensdoorlaatposten, onder meer het aantal hokjes en rijen, lokalen (ook de faciliteiten voor personen die de toegang wordt geweigerd), moeten worden afgestemd op de passagiersstroom (kwantiteit en kwaliteit), rekening houdend met de beoordeling van toekomstige ontwikkelingen.	Ontwikkelingsplan waarin alle functies, instanties en andere belanghebbenden bij elke grensdoorlaatpost aan de orde komen.
36. Grenswacht moet verantwoordelijk zijn voor openbare orde en veiligheid bij grensdoorlaatposten.	Beheer van regeling aan grensdoorlaatposten en toezicht op de toepassing ervan valt onder de bevoegdheid van de grenswacht
37. Controlehokjes moeten met de voorkant naar de passagiers gericht zijn, en hoger staan, om profilering te vergemakkelijken, en over alle nodige apparatuur en goede verlichting beschikken. Zij moeten rechtstreekse communicatie hebben met het tweedelijnsbureau (met inbegrip van het situatiecentrum en het bureau van de ploegchef).	
38. Er worden maatregelen genomen om de toegang via de controlehokjes buiten de werkuren te verbieden.	Installatie van deuren met sloten die door de grenswacht gecontroleerd worden.
39. Personen die de toegang geweigerd wordt en in speciaal daartoe bestemde faciliteiten ondergebracht zijn (die alleen voor hen bedoeld zijn) moeten onder permanent toezicht staan, met gebruik van technische of personele middelen. De faciliteiten voor die personen moeten zowel aan beveiligings- als aan sociale voorwaarden voldoen.	
40. Er moeten extra faciliteiten aanwezig zijn voor asielzoekers.	
41. Er moet een adequaat aantal ambtenaren en voldoende grenscontroleapparatuur ingezet worden om de passagiersstromen te controleren en te reageren als uit de beoordeling een reëel risico blijkt. Een adequaat aantal hangt onder meer af van: – permanente controle van passagiersstromen; – tijd van de dag, grenssituatie en dreigingsniveau – beschikbare apparatuur – omgeving (dreiging van pandemie enz.)	Ploeg bij grensdoorlaatpost, die afhankelijk van de grootte van die post, bestaat uit: – ploegchef; – eerstelijnsambtenaren – tweedelijnsambtenaren – ambtenaren criminele inlichtingen – ander gespecialiseerd personeel (documentdeskundigen, buitencontroleurs, voertuigexperts, hondengeleiders, specialisten transportidentificatie, operateurs videobewaking enz.) – zowel mannelijke als vrouwelijke ambtenaren

Lange wachttijden voor passagiers in de rijen voor de controlehokjes moeten worden voorkomen.	Ambtenaren met passende talenkennis in elke shift. Shifts met overlappende werktijden, zodat er voldoende tijd is voor briefing en uitwisseling van informatie.
42. De ploegchef is belast met het toezicht op de taken die aan de eenheid grenscontrole zijn toegewezen. De ploegchef heeft als verantwoordelijke voor de acties en maatregelen kennis van de gebeurtenissen aan de grensdoorlaatpost en de acties die door de grenswachten ondernomen worden. De ploegchef houdt toezicht op de fysieke en mentale conditie van het personeel vóór en tijdens de shift.	De ploegchef neemt in overleg met de grenswachten de nodige administratieve besluiten betreffende de grenscontroles. De ploegchef zorgt ervoor dat in alle omstandigheden alle noodzakelijke maatregelen en inspecties worden uitgevoerd. Alle incidenten en/of buitengewone situaties moeten aan de ploegchef gemeld worden, zodat deze zo nodig de gelegenheid heeft de effectieve uitvoering en het resultaat van de grenscontroles te beïnvloeden. Alle maatregelen met het oog op de grenscontroles moeten zo goed mogelijk voorbereid worden en gefundeerd zijn, zodat zij een voldoende basis voor besluitvorming bieden.
43. Naast de uitvoering van grenscontroles conform de Schengengrenscore, moet het doel voor eerstelijnscontroles zijn passagiers te profileren en er verdachten uit te halen voor grondige tweedelijnscontroles. 44. Bij binnenkomst en vertrek moet in de eerste lijn aan de grensdoorlaatposten toegang tot de volgende uitrusting bestaan: – terminal voor de raadpleging van SIS, VIS en nationale databanken. – indien nodig, draagbare terminal – instrument voor het onderzoeken van documenten, met variabel ultraviolet licht, wit strijklucht, doorgvallend licht, enz. – vergrootglas van tenminste x 10 of monomicroscop met variabele zoom – retroreflecterende lamp – in- en uitreisstempels van Schengen (omschreven in Schengengrenscore) – Schengengrenscore en Schengenhandboek met bijlagen – continu geactualiseerde risico-indicatoren en risicoprofielen – beschikbare elektronische voorbeelden van documenten en andere informatie die noodzakelijk is voor het uitvoeren van grenscontroles	Systematische raadpleging van nationale databanken, met inbegrip van de databanken voor onderdanen van derde landen van andere bevoegde instanties. Gegevensoverdracht van voldoende hoge snelheid, met inbegrip van mobiele apparaten. Elektronische beschikbaarheid van het Schengenhandboek en de bijlagen daarbij en de nationale instructies. Toegang tot nationale databanken voor valse documenten. Voor de aanvang van elke shift, verstrekt de dienstdoende ambtenaar informatie over risico-indicatoren en risicoprofielen.

45. Het doel van grondige tweedelijscontroles is ervoor te zorgen dat risicopassagiers met bv. valse reisdocumenten op adequate wijze kunnen worden ontdekt, en mensensmokkelaars en andere personen die de interne veiligheid van de lidstaten in gevaar zouden kunnen brengen, gearresteerd kunnen worden. (Inreiscontroles zijn prioritair.) 46. Aan grensdoorlaatposten met zeer veel verkeer is een tweedelijskantoor met de volgende apparatuur nodig: – zelfde apparatuur als in eerstelijskantoor – bevragen van Systeem voor het onderzoeken van documenten ter controle van de echtheid van reisdocumenten – video spectral comparator (met infrarood en ultraviolet licht, filters, wit scheerlicht, doorvallend licht enz.) – stereo zoommicroscop van ten minste x 40 – controleapparaat "anti-Stokes" inkt – identificatie-uitrusting en -materiaal (waaronder sjabloon voor de vergelijking van stempels) – Schengengrenscodes en Schengenhandboek met bijlagen – handboek met echte en valse paspoorten en identiteitsdocumenten – toegang tot iFADO en FADO – apparatuur voor toegang tot en/of het doen van een verzoek aan EURODAC, nationale AFIS, VIS en desbetreffende nationale databanken 47. Voor grondige tweedelijscontroles kan geavanceerde apparatuur voor onderzoek van reisdocumenten te gelegener tijd beschikbaar worden gesteld van grensdoorlaatposten (bv. bij de dichtstbijzijnde grensdoorlaatpost).	Tweedelijsfaciliteiten bevinden zich dicht bij de eerstelijsvoorzieningen, bij voorkeur dichtbij de plaats waar de controle bij aankomst plaatsvindt. Adequaat aantal tweedelijskantoren met voldoende ruimte, bij voorkeur met gescheiden kantoren om interviews af te nemen. Aanvullende taken voor tweede lijn: indien nodig regelmatig en op ad-hocbasis feedback geven en nieuwe kennis (briefing) meedelen aan eerstelijsambtenaren. Er worden bulletins voor frauduleuze documenten voor nationaal en internationaal gebruik opgesteld ten behoeve van opleiding en risicoanalyse. IPI-decoder (onzichtbare persoonsgegevens). Aanvullende databanken voor valse documenten enz. Nationaal contactpunt voor Schengenhandboek op CIRCA. Gebruik van apparaten voor het herkennen van vingerafdrukken, vingerafdruklezers. Gebruik van gespecialiseerde voertuigen met apparatuur voor het onderzoek van reisdocumenten en toegang tot databanken.
48. Passagiersstromen moeten worden geobserveerd door grenswachters.	Videobewaking (CCTV-systemen) wordt gebruikt om passagiersstromen te profileren, bijvoorbeeld om personen te selecteren voor tweedelijscontrole. (Bewaren van de beelden is mogelijk conform de nationale wetten inzake gegevensbescherming.) Spiegels op plafonds/muren om een passagier die aan eerstelijscontrole onderworpen wordt goed te kunnen zien.

49. Bij eerstelijnscontrole moeten geïntegreerde paspoortlezers gebruikt worden (mobiele en vaste lezers) bij grensdoorlaatposten met veel verkeer. Automatische bevraging van SIS, VIS (zodra dit operationeel is) en desbetreffende nationale databanken met betrekking tot onderdanen van derde landen die niet het communautaire recht van vrij verkeer genieten.	Gegevens van onderdanen van derde landen worden automatisch opgeslagen in nationale databank bij binnenkomst en uitreis, conform de nationale wetgeving. Systeem is beschikbaar bij alle grensdoorlaatposten. Gebruik van document- en vingerafdruklezers met computerondersteunde beveiligingskenmerken en analysecapaciteit. Automatische systemen voor grenstoezicht combineren het lezen en controleren van elektronische paspoorten met functie voor het beoordelen van biometrische gegevens.
50. Persoonlijke communicatie tussen grenswachters en passagiers bij grenscontrole (behalve bij geautomatiseerde grenscontrole voor EU-burgers).	Passagiers die een grenscontrolepost naderen worden tegengehouden aan een controlehokje via duidelijke zichtbare markeringen.
51. Veilige opslag van in- en uitreisstempels in kluizen in beveiligde kamers met beperkte toegang tussen shifts. Er moeten duidelijke bevoegdheden en instructies zijn met betrekking tot de distributie en het gebruik van stempels. Voor informatie over beveiligingscodes op in- en uitreisstempels moet een speciale regeling gelden.	Persoonlijke stempels. Eigen afsluitbare compartimenten in kluizen. Stempels worden verspreid voor gebruik door ploegchef. Dit wordt geregistreerd. Bij de grensdoorlaatpost zijn alleen de grenswachters die grenscontroles uitvoeren op de hoogte van de beveiligingscodes op in- en uitreisstempels, en het aantal codes is beperkt. Informatie over veranderingen in een beveiligingscode voor een bepaalde periode wordt pas aan de grenswachter verstrekt wanneer die veranderingen plaatsvinden. Binnen de structuur van de grenswacht wordt slechts één nationaal contactpunt aangewezen voor de uitwisseling van informatie over beveiligingscodes aan alle grensdoorlaatposten en ook voor de uitwisseling van informatie met contactpunten van andere lidstaten.
52. Overeenkomstig de nationale wetgeving moeten de volgende gegevens worden bijgehouden om de situatiekennis te verbeteren en de analyse aan de grensdoorlaatpost te vergemakkelijken: – de nationaliteit van de passagiers – gemiddelde wachttijd – opgespoorde valse documenten – gearresteerde mensensmokkelaars – basisinformatie van de andere instanties die aan de grensdoorlaatpost werkzaam zijn – andere onregelmatigheden en relevante informatie – informatie die nodig is voor het CIBGGL.	Er worden gegevens bijgehouden over het aantal tweedelijnscontroles en de redenen daarvoor. De gegevens worden opgeslagen in een nationale databank. Opzetten van een intranet-databank voor de grenswacht.

53. De grenswachters moeten bij het verrichten van hun taak over alle relevante informatie beschikken.	Gemeenschappelijke briefing bij het begin van elke shift. Uitwisseling van informatie tussen de vorige en de volgende shift.
54. Ongeoorloofde waarnemingen (met name van computerschermen) moeten worden voorkomen.	Het glas in de hokjes is met een laag folie bedekt.
55. Blanco visa moeten in een kluis bewaard worden. 56. Er moet een register van de afgifte van visa worden aangelegd.	Het besluit tot afgifte van een visum wordt genomen door een hogere ambtenaar of door een ambtenaar van een hogere instantie
<i>3.2. Landgrenzen</i> 3.2.1 Grensdoorlaatpost langs de weg	
57. Borden aan de grens geven aan dat men een lidstaat en de EU binnenkomt.	
58. Radioactieve sensoren langs baanvak tussen de grens en de grensdoorlaatpost.	Mobiel meetapparaat of vaste röntgenpoorten.
59. Aparte doorgangen voor EU, EER en Zwitserse burgers en onderdanen van derde landen.	Mogelijkheid om borden die doorgangen aanduiden te verwisselen, afhankelijk van de samenstelling van de passagiersstromen (elektronische borden). Fysieke scheiding van binnenkomende en uitgaande verkeersstromen aan grensdoorlaatposten langs de weg met veel verkeer.
60. Op grensdoorlaatposten en het omliggende gebied moet toezicht worden gehouden met technische middelen, en er moet verlichting zijn voor grenscontrole en -bewaking. Als algemene regel moet er een afscheiding rond de grensdoorlaatpost staan (uitzonderingen kunnen worden toegestaan voor grensdoorlaatposten voor klein grensverkeer).	Op de grensstrook wordt toezicht gehouden met camera's en sensoren.
61. Slagbomen aan doorgangen (zowel bij vertrek als bij aankomst) met mogelijkheid van elektronische controle door eerstelijnsambtenaren.	Camera-/videobewakingssysteem voor het hele gebied van de grensdoorlaatpost.
62. Adequate controles om personen die zich in voertuigen verschuilen te vinden.	Voertuigen worden gecontroleerd op basis van geactualiseerde risico-indicatoren en -profielen, en ook op willekeurige basis: – mobiele/vaste röntgenapparatuur (volgens nationale wetgeving) – hartslagdetectoren

	– CO2-detectoren – speurhonden om verstekelingen in voertuigen te ontdekken – andere apparatuur volgens de nieuwste technologie – röntgen-, drugs- en andere detectieapparatuur Systeem voor de herkenning van kentekenplaten met automatische controle in SIS en nationale databanken
63. Observatie van passagiersstromen en controles op doorgangen	Gecombineerde controles worden uitgeoefend door een ambtenaar aan de doorgang en een in het hokje (met name bij doorgangen voor niet-EU onderdanen). Het verrichten van grenscontroles buiten het controlehokje wanneer passagiers in het voertuig blijven tijdens de controles. Technische apparatuur wordt gestuurd en geïnstalleerd zodat de controles ook buiten de hokjes kunnen worden uitgevoerd. Er worden specifieke patrouilles ingezet voor het uitvoeren van inspecties bij doorgangen: – om voertuigen te controleren – om te profileren – met gebruik van honden en technische middelen.
64. Faciliteiten voor het uitvoeren van grondige controles voor voertuigen die uit de rij worden gehaald.	De faciliteiten worden relatief dicht bij de controleplaats ingericht.
65. De grenscontroles van de reisdocumenten van buspassagiers worden uitgevoerd met mobiele apparatuur. Aan grensdoorlaatposten met veel verkeer, of waar technische apparatuur gebruikt moet worden, kunnen grenscontroles voor buspassagiers worden uitgevoerd in een passagiersterminal of passagiersdoorgangen, op basis van risicoanalyse.	Afgescheiden zone in de terminal voor grenscontroles van buspassagiers.
66. Indien een gemeenschappelijke grensdoorlaatpost tussen een lidstaat en een derde land wordt ingericht, moet ervoor gezorgd worden dat de communautaire wetgeving volledig wordt nageleefd (bv. maatregelen die moeten worden genomen na signalering in het SIS, bescherming van persoonsgegevens, beveiliging, asiel, aanduidingsborden, enz.).	
Bilaterale overeenkomsten moeten voorzien in	

de mogelijkheid van grenswachters van andere EU-lidstaten (bijvoorbeeld in het kader van gezamenlijke operaties in FRONTEX-verband) die grenscontroles uitvoeren aan grensdoorlaatposten die zich op het grondgebied van derde landen bevinden. Relevante en alle nodige statistische, feitelijke, analytische of andere informatie wordt verzameld, ook al bevindt de grensdoorlaatpost zich op het grondgebied van een derde land. De uitvoerende bevoegdheden moeten worden opgesomd in bilaterale overeenkomsten waar alle bevoegde instanties bij betrokken zijn. De verantwoordelijkheid voor het uitvoeren van grenscontroles conform het acquis ligt volledig bij de instanties van een lidstaat.	
3.2.2 Grensdoorlaatpost langs de spoorweg	
67. Bewaking en fysieke maatregelen om te voorkomen dat personen uit de trein stappen vóór de grenscontroles.	Video- en sensorbewakingssysteem tussen grens en grensdoorlaatpost in samenwerking met spoorwegautoriteiten/-bedrijven. Omheining en een patrouilleweg langs beide zijden van de sporen van de grens tot aan de grensdoorlaatpost.
68. Samenwerking met spoorweginstanties en spoorwegmaatschappijen om voldoende informatie voor het uitvoeren van controles te verkrijgen alsmede permanente informatie over treinverkeer. 69. Samenwerking met spoorwegpolitie en veiligheidsdiensten van de spoorwegen.	Gemeenschappelijke opleiding in bv. beveiligingskwesaties. Volgens de nationale wetgeving en bilaterale overeenkomsten worden passagierslijsten vooraf gecontroleerd zodat grondige controles kunnen worden uitgevoerd op grond van risico-indicatoren en risicoprofielen. Bevraging van SIS, VIS en desbetreffende nationale databanken voorafgaand aan de controle met betrekking tot personen die niet het communautaire recht van vrij verkeer genieten. Gebruik van elektronische passagierslijst. Samenwerking en opleiding van spoorwegpersoneel op het gebied van reisdocumenten ten einde vervalsingen te ontdekken en voorafgaande informatie te verkrijgen.
70. Adequate controles om personen te ontdekken die grenscontrole proberen te ontlopen.	Controles worden vergemakkelijkt door speurhonden.

	Grenscontroles op rijdende treinen met mobiele apparatuur en online toegang tot de noodzakelijke databanken. Controles op rijdende treinen samen met de bevoegde autoriteiten van de aangrenzende EU-lidstaten die nog geen Schengenlidstaat zijn, conform bilaterale overeenkomsten.
71. Controles op goederentreinen. 72. Noodzakelijke technische apparatuur en infrastructuur ter ondersteuning van controles op treinen.	Specifieke teams met douaneambtenaren. Afgescheiden controlezone voor goederentreinen, met bewakingscamera's. Alle goederentreinen worden gecontroleerd door vaste sensoren terwijl de treinen in beweging zijn.
3.2.3 Grensdoorlaatpost voor klein grensverkeer	
73. Grenscontroles aan grensdoorlaatposten voor klein grensverkeer moeten worden uitgevoerd conform de regelingen voor klein grensverkeer. 74. Tweedelijns grenscontroles moeten mogelijk zijn binnen een redelijke termijn. 75. Nationale databank die gegevens over vergunningen voor klein grensverkeer bevat moet kunnen worden geraadpleegd.	Bij grensdoorlaatposten voor klein grensverkeer met zeer weinig verkeer, worden grenscontroles uitgevoerd met behulp van mobiele apparatuur.
3.2.4 Grensdoorlaatpost aan binnenwateren	
76. Grenscontroles moeten algemeen gesproken op dezelfde manier worden uitgevoerd als aan de zeegrenzen.	
77. Grenswachten moeten met het oog op het uitvoeren van grenscontroles vooraf toegang hebben tot relevante informatie.	
78. Controle op vaartuigen met mobiele apparatuur; wanneer passagiers van boord gaan moet de controle in de haven worden uitgevoerd.	Afgescheiden controlezones en systeem van videobewaking dat het hele havengebied overziet.
79. Fysieke of administratieve scheiding van passagiersstromen volgens dichtheid.	Aan grensdoorlaatposten met veel verkeer scheiding van inkomende en uitgaande passagiers met slagbomen. Beveiligingsmaatregelen: verlichting, omheining rond het havengebied.

80. Noodzakelijke controleapparatuur en kamers (lokale).	Technische middelen voor controle van gevaarlijke of radioactieve materialen. Veterinaire en fytosanitaire controle op aangewezen plaatsen.
<i>3.3. Zeegrenzen</i>	
81. Rond havengebied moet een omheining staan.	Videobewakingssysteem dat havengebied overziet.
82. Passagiers- en bemanningslijsten moeten vooraf gecontroleerd worden zodat er grondige controles kunnen worden uitgevoerd op grond van risico-indicatoren.	Computerprogramma voor het controleren van passagierslijsten via SIS en desbetreffende nationale databanken met betrekking tot niet-EU-burgers (die niet het communautaire recht van vrij verkeer genieten). Samenwerking met reders en opleiding van maritiem personeel op het gebied van reisdocumenten om vervalsingen op te sporen en voorafgaande informatie te verkrijgen.
83. Vrachtschepen moeten bemannings- en passagierslijsten en andere relevante informatie (inschepen, ontschepen) 24 uur voor aankomst doorsturen. 84. Veerboten moeten bemannings- en passagierslijsten doorsturen na vertrek uit haven van derde land.	
	Noodzakelijke mobiele technische apparatuur en online toegang tot noodzakelijke databasis voor het uitvoeren van grenscontroles.
85. Passagiersstromen van niet-Schengen- en Schengenvaartuigen moeten met fysieke middelen gescheiden worden. In kleine havens waar het verkeersvolume dat toelaat, mogen passagiersstromen gescheiden worden door middel van systematische controle en begeleiding.	De havenautoriteiten zijn wettelijk verplicht terminals uit te rusten met de nodige technische apparatuur, en de nodige materiële regelingen te treffen om de Schengen- en niet-Schengenpassagiersstromen te scheiden. De grenswachters moeten toezicht op deze scheiding houden.
86. Maatregelen voor de effectieve beveiliging van vracht en uitrusting in de internationale zone van de haven.	
87. Procedures om bezoekers en bemanning gemakkelijker toegang tot het vaartuig te verlenen.	

88. Samenwerking tussen grenswacht, scheepsagenten en kapiteins zodat vooraf risicoanalyses kunnen worden uitgevoerd en passende maatregelen genomen om passagiers en bemanning snel te laten passeren.	
89. De havenadministratie moet één loket bieden voor grenswachtambtenaren met informatie over aankomst, vertrek en verblijf in de haven van alle vaartuigen.	
90. De grenswacht moet van de scheepsagent alle informatie en schriftelijke garanties eisen betreffende het inschepen en ontschepen van bemanningsleden en van alles wat verband houdt met de situatie van het vaartuig in de haven.	Gebruik van het gewone standaardmodel voor garanties.
91. Scheepsagenten moeten sancties opgelegd krijgen wanneer een vaartuig vertrekt zonder vereist grenstoezicht.	
92. Situaties van weigering van vergunning om aan land te gaan, weigering van toegang, poging tot ontscheping voor illegale doeleinden, verstekelingen, asielverzoeken en andere relevante situaties, moeten worden doorgegeven aan de volgende aanleghaven van een lidstaat.	
93. Voor de ontscheping van de bemanning met het oog op overplaatsing naar een vaartuig in een haven van een andere lidstaat, is informatie-uitwisseling tussen de grenswacht van de betrokken lidstaten nodig, zodat de aanwezigheid of aankomst van een vaartuig bevestigd kan worden.	
94. Er moet een databank van verdachte vaartuigen, scheepsagenten en reders worden aangelegd.	Een internationale databank met identiteitsdocumenten van zeevarenden wordt aangelegd omdat voorbeelddocumenten niet gemakkelijk verkrijgbaar zijn.
	Als grenscontroles worden uitgevoerd aan boord van een vaartuig tussen aanleghavens kunnen de grenscontroles bij aankomst worden uitgevoerd zonder de ontscheping te vertragen.

3.4 Luchthavens

95. Passagiersstromen van niet-Schengen- en Schengenvluchten moeten met fysieke middelen worden gescheiden. 96. De luchthavenexploitant moet de nodige maatregelen nemen om de passagiersstromen van niet-Schengenvluchten fysiek te scheiden van de passagiersstromen van andere vluchten. 97. Luchthavens met veel internationaal verkeer moeten fysiek verdeeld worden in Schengen- en niet-Schengenzones om te voorkomen dat personen of bezittingen (met inbegrip van documenten) van de ene zone in de andere kunnen geraken.	Transitzone voor niet-Schengenvluchten. Afzonderlijke en speciale niveaus voor Schengen- en niet-Schengenverkeer. Fysieke afscheiding (hermetische afsluiting) is mogelijk met behulp van muren, glas, metalen roosters, enz. van vloer tot plafond. De luchthavenautoriteiten zijn wettelijk verplicht terminals uit te rusten met de nodige technische apparatuur, en de nodige materiële regelingen te treffen om de Schengen- en niet-Schengenpassagiersstromen te scheiden. De grenswachters moeten toezicht op deze scheiding houden. Samenwerking en opleiding van luchtvaartmaatschappij- en luchthavenpersoneel op het gebied van reisdocumenten om vervalsingen op te sporen en voorafgaande informatie over verdachte passagiers te verkrijgen. Op luchthavens met veel internationaal verkeer moet voor gescheiden doorgangen voor grenscontroles van bemanningsleden worden gezorgd.
98. In secundaire luchthavens, kleine luchthavens en terminals waar het verkeersvolume dat toelaat, moeten passagiersstromen gescheiden worden door middel van systematische controle en begeleiding.	Voor grensdoorlaatposten in luchthavens die niet continu bemand zijn, wordt informatie over vluchten buiten het Schengengebied naar de dichtstbijzijnde grenswachteenheid/ het dichtstbijzijnde coördinatiecentrum gestuurd. Alle luchthavens met inkomende commerciële vluchten van buiten het Schengengebied worden als internationale luchthaven beschouwd.
99. Vliegtuigpassagiers moeten in- of uitstappen per bus of via een slurf. Bij uitstappen per bus, worden de passagiers rechtstreeks naar de zone (of de gang die ernaartoe leidt) gebracht waar de grenscontrole plaatsvindt. Bij uitstappen via een slurf, volgen de passagiers de gangen tot zij de grenscontrole bereiken.	Begeleid door getraind personeel van de afhandelaar bij uitstappen via een bus.
100. Afhankelijk van de risicobeoordeling, moet Advance Passenger Information (API) gebruikt worden.	Informatie die via API wordt verstrekt, wordt verwerkt door een ambtenaar criminele inlichtingen.

101. Controle aan de gates bij risicovluchten (op basis van risicoanalyse).	Om de efficiëntie van de grenscontroles te vergroten, worden ook willekeurige controles aan de gates uitgevoerd. Videobewakings- en videoregistratiesysteem dat alle niet-Schengenaankomstgates overziet (bv. om te achterhalen op welke vlucht illegale immigranten zijn aangekomen). Op grond van de risicoanalyse worden voorafgaande controles in vliegtuigen uitgevoerd om mogelijke illegale immigranten en hun stoelen te identificeren (nuttig achteraf, bijvoorbeeld wanneer naar verborgen reisdocumenten wordt gezocht). Op grond van de risicoanalyse worden vliegtuigen doorzocht na het uitstappen om bijvoorbeeld verborgen reisdocumenten te vinden.
102. Samenwerking tussen de grenswacht, luchtvaartmaatschappijen en luchtvaartexploitanten om ervoor te zorgen dat er in elke shift voldoende grenswachters aanwezig zijn.	Luchtvaartmaatschappijen en luchtvaartexploitanten verstrekken de benodigde informatie langs elektronische weg.
4. Grensbewaking <i>4.1 Algemeen</i>	
103. Grensbewaking moet worden uitgevoerd conform de Schengengrenscore (SBC) en het Schengenhandboek.	Ambtenaren die grenscontroles uitvoeren hebben gepaste uniformen uit materialen die geschikt zijn voor de weers- en klimaatomstandigheden en met onderscheidingstekens of insignes waaruit blijkt dat zij grenswachters zijn.
104. Grensbewaking moet worden beoordeeld aan de hand van twee sleutelparameters, nl. situatiekennis en reactievermogen. – Situatiekennis meet de mate waarin eenheden aan de gang zijnde of voltooide illegale grensoverschrijdingen (of smokkelactiviteiten) kunnen ontdekken in de betreffende planningsperiode. Daarbij worden de eisen op tactisch niveau in beeld gebracht (bewakingstijden en -zones, detectiepercentage, identificatiemethoden en profilering van objecten). Ook is het aantal en de richting van de patrouilles langs de blauwe en de groene grens van belang. – Reactievermogen meet de mate waarin de eenheden in staat zijn te reageren, nl. door gedetecteerde personen aan te houden en te fouilleren of een verdachte illegale activiteit tijdens de planningsperiode te onderzoeken. Hierbij worden de eisen op	De grens wordt constant bewaakt. Tactische bewakingscentra zijn de klok rond actief, en houden toezicht op het grens- of zeegebied met bewakingsapparatuur en patrouilles. Het centrum stuurt informatie over verplaatsingen actief door naar inlichtingenambtenaren (risico-indicatoren, registers) en analyseert de aard van de verplaatsingen om abnormale situaties aan het licht te brengen. Ook worden willekeurige controles uitgevoerd. Patrouilles staan constant paraat. Het tactisch bewakingscentrum is in staat om onmiddellijk patrouilles te sturen.

tactisch niveau in beeld gebracht (frequentie en uitrusting van patrouilles, concentratie en paraatheid van speciale interventie-eenheden, beschikbaarheid van vliegtuigen en helikopters enz). 105. Op basis van risicoanalyse moeten adequaat uitgeruste patrouilles (land-, zee- en luchtpatrouilles) paraat worden gehouden met het oog op achtervolging, aanhouding en/of controle van gedetecteerde verplaatsingen en inkomend of uitgaand transport.	
106. Functionele communicatie tussen patrouilles, vaartuigen, vliegtuigen en commando-/controlecentra.	Gebruik van TETRA-radio's of andere versleutelde communicatiemiddelen.
107. Activiteiten in de zone van bevoegdheid worden ondersteund door mobiele controleapparatuur.	Mobiele patrouilles/vaartuigen hebben online-toegang tot databanken en voorbeelden van reisdocumenten (informatie over visa, grensstempels enz.) Mobiele patrouilles/vaartuigen hebben enige apparatuur om reisdocumenten te controleren (UV, vergrootglas van ten minste x 10 of monomicroscop met variabele zoom).
4.2. Landgrenzen	
108. Illegale immigranten die de grens overschrijden moeten voldoende efficiënt gedetecteerd worden. 109. Grensbewaking en arrestatie van illegale immigranten moeten worden uitgevoerd met mobiele en vaste patrouilles, ondersteund met technische middelen: – patrouilles per auto, motor, sneeuwmobiel, terreinwagen, te paard enz. – nachtzichtapparatuur en thermische camera's – vaste camera's en alarmsystemen met sensoren – draagbare infraroodalarm- en draagbare camera's en andere sensorsystemen – speurhonden in bosgebieden – motorboten op meren en rivieren	Helikopters en vliegtuigen met vaste vleugels voeren bewaking uit en ondersteunen patrouilles op de grond.
110. Middelen voor bewaking moeten hoofdzakelijk worden ingezet in gebieden die in de risicoanalyses als hoogrisicogebied worden aangemerkt.	Het grensgebied wordt verdeeld in sectoren/blokken. De bewakingstermijn voor elke sector hangt af van de risicoanalyse.

111. Grens bij grensdoorlaatpost moet onder toezicht worden gehouden om personen die proberen de grensdoorlaatpost te vermijden, te detecteren.	Grens nabij grensdoorlaatpost wordt geobserveerd door camera's en/of een alarmsysteem.
112. Per grenssector moet de reactietijd die nodig is om te beginnen met het opsporen van personen die illegaal de grens oversteken worden vastgesteld (op basis van risicoanalyse).	Mobiele eenheden, snelleresponse teams, helikopters, motorboten, speurhonden enz. Vooraf opgestelde plannen, met inbegrip van bemande punten, voor het opsporen van personen die illegaal de grens oversteken in verschillende grenssectoren/grensblokken.
113. Samenwerking van de grenswacht met de lokale bevolking.	Permanente contacten tussen lokale bevolking en bevoegde instanties. De grenspatrouilles en de leiders houden tijdens hun shifts regelmatig contact met de lokale bewoners.
114. Verzamelen van al het relevante bewijsmateriaal om aan te tonen dat er sprake is van het illegaal overschrijden van de staatsgrens, zodat derdelanders overgenomen kunnen worden.	Vaste praktijken voor het verzamelen van bewijs in verband met illegale grensoverschrijdingen, conform de bilaterale of EG-overnameovereenkomsten.
<i>4.3. Zeegrenzen</i>	
115. Er moet een kustbewakingssysteem zijn dat ondersteund wordt door een netwerk van kustwachtposten die paraat zijn voor snelle reactie. Het systeem moet ondersteund worden door een offshore-eenheid, offshore-patrouillevaartuigen, helikopters en vliegtuigen met vaste vleugels en andere middelen.	Geïntegreerd bewakingssysteem en gemeenschappelijke maritieme situatieschets met alle bevoegde instanties (grenswacht, scheepvaartautoriteiten, marine, kustwacht enz.). Alle gegevens worden opgeslagen en bewaard voor gebruik te gelegener tijd. De situatie wordt geobserveerd in een adequaat aantal commando-/controlecentra. Sitatieschets bestaat uit informatie van radars, offshore-patrouillevaartuigen, camerabewakingssystemen, helikopters en vliegtuigen met vaste vleugels.
116. Alle vaartuigen die de territoriale wateren binnenvaren moeten worden opgespoord en geïdentificeerd. De gegevens (namen) van de vaartuigen moeten worden vergeleken met achtergrondinformatie betreffende risicovaartuigen.	Gebruik van AIS (Automatic Identification System), VTMS (Vessel Traffic Management System), VMS (Vessel Monitoring System for fisheries), V-RMTC (Virtual Regional Maritime Traffic Centre) en SSN (SafeSeaNet).
117. Inkomende vaartuigen moeten worden geëvalueerd aan de hand van een risicoanalyse.	De beoordeling wordt uitgevoerd in regionale/tactische commando-/coördinatiecentra door ambtenaren criminele inlichtingen.
118. Indien nodig moeten gecontroleerde vaartuigen op zee worden onderschept door grenswachters. De noodzakelijke dwangmaatregelen worden uitgevoerd.	Offshore-patrouillevaartuigen, kustpatrouillevaartuigen (CPV) of -patrouilleboten (CPB) van kustwachtposten.

119.	Er moeten noodzakelijke maatregelen komen om ongeoorloofde toegang tot de havenfaciliteit, aangemeerde schepen en beperkt toegankelijke zones te voorkomen.	
<i>4.4 Luchthavens</i>		
120.	De bewaking van de luchthaven moet worden uitgevoerd in samenwerking met de luchtvaartautoriteiten.	
121.	Het grondgebied en de omgeving van de luchthaven moeten worden overzien met behulp van een camerasysteem.	De gegevens zijn beschikbaar voor de grenswacht en worden gebruikt voor misdaadonderzoek enz.
122.	De grenswachters moeten het systeem controleren en toegang hebben tot camerabeelden.	
123.	Alle gegevens van het camerasysteem moeten worden opgeslagen en de informatie moet gedurende een passende termijn worden bewaard.	
124.	In het luchthavengebied moet worden gepatrouilleerd.	
125.	In de transitzone moet worden gepatrouilleerd.	Patrouillering op advies van ambtenaar criminele inlichtingen (gericht op te controleren personen). Afhankelijk van de risicoanalyse wordt er ook in burger gepatrouilleerd.
5. Risicoanalyse en criminele inlichtingen		
126.	Strategisch inlichtingenwerk betekent dat alle informatie georganiseerd wordt en aan de hand daarvan een strategische situatieschets wordt gemaakt (belangrijke verschijnselen en onderliggende factoren). Ook kunnen er statistieken en trends uit worden afgeleid, en kwalitatieve beschrijvingen worden opgesteld.	Via een speciale e-omgeving worden systematisch wekelijkse en maandelijkse risicoanalyserapporten en praktijkstudies verstrekt aan grenswachters. Er zijn procedures voor het maken en rapporteren van statistieken op alle niveaus (centraal, regionaal en lokaal).
127.	Bij strategische risicoanalyse wordt belangrijke strategische informatie geanalyseerd. Potentiële veranderingen worden aan het licht gebracht en er worden beleidsinitiatieven voorgesteld. Analisten moeten volledig op de hoogte worden gesteld van de fundamentele paradigma's, belangen, bedreigingen, gevaren en risico's.	Er wordt gebruik gemaakt van de risicoanalyseproducten van FRONTEx.
128.	Operationeel inlichtenwerk betekent dat operationele veldinformatie wordt gekoppeld aan strategische informatie (input en output in beide richtingen) in een operationeel gezien deugdelijke context.	Met het oog op de inzet van patrouilles en ambtenaren voor grenscontroles worden door speciaal opgeleide inlichtingenambtenaren praktische profielen en risico-indicatoren opgesteld.

129.	Kwalitatieve en kwantitatieve analyse van het operationeel milieu, de activiteitendoelen en de resultaten van de eigen activiteiten. De operationele analyse dient om geldige informatie over de bestaande situatie te verkrijgen teneinde de middelen optimaal te kunnen inzetten. Speciale aandacht moet uitgaan naar lacunes, d.w.z. waar het systeem tekortschiet.	In regionale hoofdkwartieren wordt operationele analyse op grond van uniforme instructies en methodes gemaakt en bijgehouden.
130.	Tactische inlichtingen (veldniveau) brengen operationele veldwerkers in contact met het informatiesysteem. Er moet een gegevensstroom in twee richtingen zijn (input en output).	Een netwerk voor criminele inlichtingen van de grenswacht onder gecentraliseerd toezicht.
131.	Bij profilering moeten activiteitendoelen gecategoriseerd worden met het oog op de optimale sturing en intensiteit van de lopende maatregelen op tactisch niveau.	
132.	Informatie over risico-indicatoren, risicoprofielen en typische modi operandi van grensoverschrijdende criminaliteit moeten systematisch worden verstrekt aan de ambtenaren op lokaal niveau.	De profielen worden bewaard in databanken (e-omgeving) en zijn op een bruikbare manier beschikbaar voor grenswachters. Bijvoorbeeld "top 10-lijsten".
133.	Er moet een risicoanalyse-eenheid zijn op nationaal niveau en een risicoanalysesector op regionaal niveau alsmede inlichtingenambtenaren op lokaal niveau.	Regelmatige vergaderingen en opleiding worden gecoördineerd op centraal niveau door de nationale eenheid voor risicoanalyse.
		Grenswachters van grensdoorlaatposten in havens werken mee aan het in kaart brengen van mogelijke bedreigingen voor goederen en infrastructuur en de beoordeling van hun waarschijnlijkheid, met het oog op het vaststellen en prioriteren van beveiligingsmaatregelen op grond van de beveiligingsplannen voor havens volgens de ISPS-Code.
6. Opsporing van en onderzoek naar grensoverschrijdende criminaliteit in coördinatie met alle bevoegde rechtshandhavingsinstanties		
134.	Er moet worden samengewerkt bij de opsporing van en het onderzoek naar grensoverschrijdende criminaliteit, illegale migratie, smokkel van drugs, wapens en munitie, gestolen voertuigen en gestolen goederen, en het gebruik van valse en vervalste documenten.	Gezamenlijke groepen voor criminele inlichtingen en crimineel onderzoek. Gemeenschappelijk gebruik van databanken. Gemeenschappelijke databanken. Gemeenschappelijke risicoanalyse op alle niveaus. Gemeenschappelijke vergaderingen en opleidingsprogramma's.

135. Er moet een duidelijke verdeling komen van de belangrijkste bevoegde instanties bij ieder specifiek grensoverschrijdend misdrijf.	
136. Ondervraging van alle ontdekte illegale immigranten kan worden uitgevoerd om routes, mensenhandelaars en -smokkelaars en andere relevante kwesties in kaart te brengen (bv. om te achterhalen welke prijs aan de mensensmokkelaars is betaald om illegale grensoverschrijdingen te organiseren).	
137. Illegale immigranten moeten worden geregistreerd voor eventuele weigering van toegang of verwijderings- of overnamemaatregelen.	Met inbegrip van de opslag van biometrische gegevens.
7. Maatregelen in derde landen van doorreis en herkomst	
138. Er moet adequate bi- en multilaterale samenwerking zijn met de grenswachtinstanties in derde landen van doorreis en herkomst.	Jaarlijkse (of halfjaarlijkse) vergaderingen op het hoogste niveau. De samenwerking behelst: – uitwisseling van informatie over illegale immigratie – vergaderingen van deskundigen – gemeenschappelijke opleiding bv. voor documentdeskundigen Vergaderingen en uitwisseling van informatie tussen luchthavens en havens.
139. De ambtenaren van de consulaten van de lidstaten moeten worden opgeleid om valse reisdocumenten te herkennen en risico-indicatoren voor visumaanvragers in kaart te brengen.	De grenswacht plaatst verbindingsambtenaren (bv. als documentadviseurs) in belangrijke consulaten. Verbindingsambtenaren worden opgeleid in profilering en het herkennen van valse documenten en krijgen geschikte apparatuur voor het onderzoeken van reisdocumenten. Verbindingsambtenaren hebben toegang tot SIS, VIS en relevante nationale databanken overeenkomstig de nationale wetgeving en conform hun verantwoordelijkheden. De verbindingsambtenaren hebben de meeste actuele kennis en de nieuwste apparatuur voor documentonderzoek gecentraliseerd.

140.	Er moet worden samengewerkt met de desbetreffende luchtvaart-, zeevaart- en wegvervoersondernemingen.	Opleiding en regelmatige samenwerkingsvergaderingen met vervoersbedrijven en grenswacht.
141.	Er moet worden samengewerkt met verbindingsambtenaren van de lidstaten die in hetzelfde derde land of dezelfde regio gedetacheerd zijn.	Netwerk van verbindingsambtenaren.
8. Samenwerking met derde buurlanden		
142.	Doel van de samenwerking met derde buurlanden is verbetering van de grensbeveiliging.	Gezamenlijke/gemengde patrouilles met de bevoegde instanties in de derde buurlanden. Nauwe samenwerking met instanties die belast zijn met grenscontroles in specifieke gebieden (bv. gelijktijdige controles in rijdende treinen) overeenkomstig EU- en nationale wetgeving.
143.	Er moet worden samengewerkt met derde buurlanden op alle niveaus (centraal, regionaal en lokaal).	Concept grensafgevaardigde, d.w.z. bilaterale samenwerking bij grensbeheer tussen de grenswachten van twee landen, op basis van officieel georganiseerde structuur en procedures. Dit concept omvat de volgende onderdelen: – regionale hoofden die de taken van grensafgevaardigde uitvoeren – informatie-uitwisseling. – spontaan overleg – gezamenlijk onderzoek – gezamenlijke opleiding en operaties – enz. Jaarlijkse vergaderingen op het hoogste niveau. Deskundige permanente werkgroepen op regionaal niveau. Regelmatige en ad-hocvergaderingen en gezamenlijke operaties en opleiding op lokaal niveau (grensdoorlaatposten en groene grens).
144.	Samenwerking kan vorm krijgen via het vaststellen van passende werkwijzen zoals uitwisseling van informatie, het opzetten van geschikte communicatiekanalen, lokale contactpunten, noodprocedures, objectieve aanpak van incidenten met het oogmerk politieke geschillen te voorkomen.	
145.	Er moet informatie worden uitgewisseld over situatie inzake illegale grensoverschrijdingen of grensoverschrijdende misdrijven.	Gezamenlijke dreigings- en risico-evaluaties Gezamenlijke procedures voor verschillende situaties die regelmatig getest worden.

9. Controlemaatregelen binnen de ruimte van vrij verkeer, met inbegrip van terugkeer	
146. Toezicht op onderdanen van derde landen moet evenredig zijn en gepland worden op grond van de risicoanalyse.	Gezamenlijke risicoanalyse met bevoegde instanties (immigratie, belastings- en arbeidsinstanties, politie, douane, grenswacht).
147. Er moeten systematische en geplande maatregelen zijn om onderdanen van derde landen op te sporen die illegaal op het grondgebied van de lidstaten verblijven.	
148. Aangehouden illegale immigranten moeten systematisch behandeld worden: – identificeren en registreren van immigranten – herkennen van slachtoffers van misdaad, mensenhandel en uitbuiting – toereikende verwijderings- en uitzettingsmaatregelen – ontvangen van asielaanvragen.	Met inbegrip van het opslaan van vingerafdrukken.
10. Samenwerking tussen instanties met het oog op grensbeheer (grenswacht, douane, politie, nationale veiligheid en andere bevoegde autoriteiten)	
149. Er moet regelmatige coördinatie plaatsvinden voor samenwerking tussen instanties op alle niveaus. Er moeten regelmatige vergaderingen plaatsvinden tussen de diensthoofden waar wordt beslist wat het aandachtspunt van het jaar is, waar doelen worden vastgesteld en richtsnoeren bepaald. Die besluiten worden nader uitgewerkt tijdens geplande bijeenkomsten tussen de hoofden op regionaal niveau. Er worden effectieve 'schema's' voor gezamenlijke operaties, activiteiten en andere maatregelen uitgevoerd via samenwerkingsvergaderingen tussen lokale hoofden.	Vaste raad voor de coördinatie van de samenwerking tussen instanties. Voorzitterschap rouleert tussen deelnemers. Gemeenschappelijke radiocommunicatie (bv. TETRA). Gezamenlijke risicoanalysecentra Gezamenlijke risicoanalyse Gezamenlijke groepen voor criminele inlichtingen en vooronderzoek. Gemeenschappelijk gebruik van databanken. Gezamenlijke patrouilles langs de groene en blauwe grenzen. Handhaving en verdere ontwikkeling van NCC's.
150. Taakverdeling tussen instanties moet worden verduidelijkt. Dubbel werk moet worden voorkomen.	
151. Gezamenlijke werkregelingen bij grensdoorlaatposten moeten worden toegepast.	Eenloketbeginsel aan grensdoorlaatposten bij de landsgrens. (Grenswacht en douaneambtenaar werken samen). Deelnemen aan voorlichting van shifts bij andere instanties.

11. Samenwerking tussen de lidstaten	
152. Er moet praktische en pragmatische bi- en multilaterale samenwerking zijn tussen aangrenzende lidstaten, met inbegrip van concrete analyse, plannen en acties om illegale immigratie en grensoverschrijdende criminaliteit aan te pakken.	Gezamenlijke groepen/centra voor het vergaren van criminele inlichtingen en risicoanalyse tussen aangrenzende lidstaten. Concrete jaarlijkse actieplannen, niet alleen tussen centrale instanties maar ook tussen regionale en lokale instanties.
153. Samenwerking tussen aangrenzende lidstaten betreffende maritiem toezicht moet worden geïmplementeerd.	Uitvoering van concept Europees patrouillenetwerk (EPN).
154. Grenswachters moeten deelnemen aan samenwerking met en in het kader van FRONTEX. – Instelling, handhaving en verdere uitbouw van een nationaal FRONTEX-contactpunt. – Deelneming aan vergaderingen raad van bestuur FRONTEX. – Instelling en verdere uitbouw van RABIT-pool.	Actieve deelneming aan gecoördineerde activiteiten FRONTEX. – Deelneming aan gezamenlijke operaties aan de land- en zeegrenzen en in luchthavens. – Gebruik van resultaten van projecten i.v.m. beste praktijken uitgevoerd door FRONTEX en lidstaten. – Deelneming aan verschillende vergaderingen; FRAN, PRN, Onderzoek en Ontwikkeling, enz. – Implementatie van een gemeenschappelijk kerncurriculum en een EU-opleidingsdag. – Inzetten van gedetacheerde nationale deskundigen bij FRONTEX. – Opnemen van uitrusting in centraal register van beschikbare technische uitrusting (CRATE). – Instellen en handhaven van FJST-pool. – Inzetten van ambtenaren die zijn uitgezonden naar de contactpunten van de lidstaten. – Voorzien in contactpunt(en) in eigen land.
12. Coördinatie en samenhang van de activiteiten van de lidstaten en de instellingen en andere organen van de Gemeenschap en de Unie	
155. In elke lidstaat moet een duidelijke verdeling zijn van taken betreffende samenwerking met en in het kader van EU-organen en belanghebbenden.	Bewerkstelligen dat het operationele standpunt in aanmerking wordt genomen in de bevoegde werkgroepen van de Raad.

13. Voorkoming van corruptie	
156. Corruptiebestrijdingsmaatregelen moeten worden uitgevoerd conform nationale corruptiebestrijdingsstrategieën.	Concurrerende salarissen voor grenswachters. Hoofden rouleren van post naar post. Er wordt gezorgd voor aanvullende werkgelegenheid buiten de grenswacht.
157. Het mag op geen enkel niveau mogelijk zijn grondige controles van bepaalde personen, profielen, vervoersondernemingen enz. te voorkomen.	
158. Mobiele eenheden moeten onaangekondigde operaties kunnen uitvoeren, onafhankelijk van de lokale leiding, in gebieden waar corruptie gemeengoed is.	
159. Als algemene regel zouden er bij elke grensdoorlaatpost ten minste twee ambtenaren aanwezig moeten zijn, inclusief bij grensdoorlaatposten voor klein grensverkeer (bv. een grenswachter en een douanefunctionaris).	Grenscontroles worden gemonitord en geregistreerd. Die registers kunnen worden gebruikt bij een strafrechtelijk onderzoek, bv. bij het vervolgen van passagiers wegens poging tot omkoping. De passagiers kunnen de rij niet kiezen op grond van de identiteit van de functionaris in het hokje (bv. donkergetinte ramen). De grenswachters kennen hun precieze taak niet vóór hun shift. Van tijd tot tijd rouleren tussen shifts.
160. Er moet een eenheid interne audit voor de grenswacht zijn.	Er worden onaangekondigde inspectiebezoeken afgelegd.
161. Gedragscode voor grenswachters, bv. om situaties van (potentiële) corruptie te voorkomen.	Regelen van opleiding inzake de gedragscode.

3. DEEL TWEE: TERUGKEER EN OVERNAME

A. INLEIDING - TERUGKEER- EN OVERNAMEMAATREGELEN TER BESTRIJDING VAN ILLEGALE MIGRATIE

Het oplossen van het probleem van de illegale immigratie van onderdanen van derde landen is van meet af aan een van de fundamentele uitgangspunten van het gemeenschappelijke migratiebeleid geweest.

Onderdanen van derde landen komen het grondgebied van de lidstaten binnen door illegaal land-, zee- of luchtgrenzen over te steken. Zij maken dikwijls gebruik van valse documenten of worden geholpen door mensensmokkelaars. Er is echter een tweede categorie derdelanders, die legaal het Schengengebied binnenkomen met geldige visa of via visumvrij grensverkeer en dan hun verblijf illegaal verlengen of hun doel wijzigen zonder medeweten of toestemming van de betrokken autoriteiten. De derde categorie illegale migranten bestaat uit onderdanen van derde landen die de vluchtelingenstatus aanvragen in een Schengenland en daar vervolgens illegaal verblijven ook al is hun aanvraag definitief verworpen door de bevoegde nationale autoriteiten.

De geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk migratiebeleid moet worden gehandhaafd door tegen bovengenoemde categorieën migranten steeds effectievere maatregelen te nemen wat definitieve terugkeer naar hun landen van herkomst of verblijf betreft, zolang tegen hen een wettelijk inreisverbod geldt.

De uitbreiding van het Schengengebied creëert een situatie waarin de last van de bestrijding van illegale migratie, dat wil zeggen alle activiteiten die verband houden met terugkeer- en overnameprocedures, op de schouders van de landen met Schengenbuitengrenzen drukt. Dit betekent dat solidariteit, wederzijds vertrouwen en effectieve samenwerking tussen de respectieve autoriteiten van de lidstaten de fundamenteen moeten zijn voor een effectieve bestrijding van illegale migratie in een dergelijk groot gebied zonder controle aan de binnengrenzen. De financiële middelen uit de verschillende financiële instrumenten van de EU moeten worden ingezet om de samenwerking tussen de lidstaten op het gebied van het terugkeerbeleid te vergemakkelijken. Voorts moet FRONTEX binnen zijn mandaat alle mogelijke steun aan dit soort initiatieven verlenen.

Bij het nemen van besluiten en het kiezen van maatregelen ter bestrijding van illegale migratie mag niet uit het oog worden verloren dat illegale migranten op een menselijke en respectvolle manier moeten worden behandeld, vooral wanneer zij slachtoffer zijn van mensenhandel en vervolgens zijn misbruikt door hun werkgevers. Daarom zijn de inachtneming van basisrechten en het beginsel van non-refoulement prioriteiten van het gemeenschappelijk migratiebeleid.

Bij de tenuitvoerlegging van het terugkeerbeleid is het ook zeer belangrijk dat vrijwillige terugkeer, met name in het kader van de verschillende daartoe opgezette programma's, prioritair blijft in de plaats van verwijdering, dat het laatste middel moet zijn. Daarom is het zo belangrijk dat alle betrokken partijen zoveel mogelijk informatie krijgen over de beschikbaarheid van steun die de organisaties die in die aangelegenheden gespecialiseerd zijn, bijvoorbeeld de IOM, kunnen verlenen aan degenen die besluiten om terug te keren. Op de lange termijn geldt dat hoe vaker dit soort terugkeer ten uitvoer wordt gelegd, hoe efficiënter het zal zijn.

Een andere uiterst belangrijke factor voor een effectief terugkeerbeleid is de onweerlegbare vaststelling, via alle mogelijke wettelijke middelen, van de nationaliteit en de identiteit van personen die voor terugkeer in aanmerking komen maar niet over de juiste reisdocumenten beschikken. Een Europees reisdocument voor personen die zullen worden verwijderd, is een oplossing die kan worden gebruikt om de terugkeerprocedure te vereenvoudigen.

De lidstaten, de Raad en het Europees Parlement hebben gewerkt aan normen op dit gebied. In de periode 2005 - 2008 werd gewerkt aan een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad die voor alle lidstaten gemeenschappelijke normen en verwijderingsprocedures vaststelt voor onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied van de Unie verblijven. De richtlijn is gericht op het instellen van gemeenschappelijke regels inzake terugkeer, verwijdering, het gebruik van redelijke dwang, alle detentiemiddelen, en de invoering van een inreisverbod voor illegale migranten.

Om de op terugkeer gerichte activiteiten effectiever te maken, zet de Europese Commissie conform de mandaten van de Raad haar inspanningen voort om nog meer overnameovereenkomsten met derde landen te sluiten, met inbegrip van landen die aan het grondgebied van de Europese Unie grenzen, of landen met een hoge migratiedruk.

Doel van het hierna volgende materiaal is een overzicht te geven van de ervaringen die de lidstaten tot dusver hebben opgedaan met terugkeer en overname, en de beste praktijken op dit gebied te beschrijven. Dit zal helpen om de procedures in verband met het regelen van de terugkeer van illegale migranten eenvormig en de terugkeer zelf effectiever te maken.

De inhoud van dit deel van de Schengencatalogus betreft de kwesties die vallen onder de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Dit doet geenszins afbreuk aan de uitlegging en de omzetting van het bepaalde in deze richtlijn en loopt niet vooruit op de resultaten van de toekomstige sturingsdocumenten van de Commissie die kunnen worden uitgewerkt inzake kwesties die onder deze richtlijn vallen. Gezien de opstelling van deze sturingsdocumenten deelt de Commissie de inhoud van de huidige aanbevelingen en beste praktijken niet.

B. AANBEVELINGEN EN BESTE PRAKTIJKEN

1. OVERZICHT VAN TOEPASSELIJKE INTERNATIONALE EN COMMUNAUTAIRE WETGEVINGSBESLUITEN	
AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
1. Terugkeermaatregelen moeten in overeenstemming blijven met het toepasselijke recht en worden toegepast op grond van het bepaalde in de volgende internationale wetgevingsbesluiten: - het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome - Het VN-Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, ondertekend te Genève, en het Protocol van 31 januari 1967, ondertekend te New York, ter aanvulling van het Verdrag - het VN-Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 - het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 - de door het Comité van Ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005 goedgekeurde leidende beginselen - het VN-Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 - de overeenkomst ter uitvoering van het tussen de Regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, van de Bondsrepubliek Duitsland, en van de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen - Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening) - Richtlijn 2003/110/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de ondersteuning bij doorgeleiding in het kader van maatregelen tot verwijdering door de lucht - Richtlijn 2001/40/EG van de Raad van 28 mei 2001 betreffende de onderlinge	

erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen - Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven - Beschikking 2004/573/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake het organiseren van gezamenlijke vluchten voor de verwijdering van onderdanen van derde landen tegen wie individuele verwijderingsmaatregelen zijn genomen van het grondgebied van twee of meer lidstaten - Beschikking 2004/191/EG van de Raad van 23 februari 2004 tot vaststelling van de criteria en uitvoeringsvoorschriften voor de compensatie van de verstoringen van het financiële evenwicht die voortvloeien uit de toepassing van Richtlijn 2001/40/EG betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen. De toepassing van maatregelen en procedures is onontbeerlijk voor de terugkeer van illegale immigranten op basis van de wettelijke bepalingen waarnaar rechtstreeks wordt verwezen of, in voorkomende gevallen, van in nationaal recht omgezette bepalingen. De bepalingen van het Schengenacquis moeten binnen de in die bepalingen vastgelegde termijnen in voldoende mate in het nationale recht worden opgenomen	
---	--

2. BESCHERMING TEGEN VERWIJDERING	
AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
2. Toepassing van het beginsel van non-refoulement voor de bescherming van personen, over het algemeen vluchtelingen, tegen hun terugkeer naar plaatsen waar hun leven of vrijheid in gevaar zou kunnen zijn.	Snel in kaart brengen van gevallen van personen die terecht een beroep kunnen doen op het beginsel van non-refoulement. Voortdurend in het oog houden van situatie in derde landen.
3. Eerbiedigen van recht om bescherming te vragen.	In acht nemen van nagetrokken verklaringen van onderdanen van derde landen die bescherming vragen.
4. Respecteren van waarborgen inzake mensenrechten tijdens de detentieperiode en het terugkeerproces van illegale migranten.	Creëren van passende voorwaarden in gespecialiseerde detentiefaciliteiten. Voorzien in de mogelijkheid om contact op te nemen met bevoegde internationale en niet-gouvernementele organisaties die zich bezighouden met illegaal verblijvende derdelanders.

3. PROCEDURES VOOR SPECIALE CATEGORIEËN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN	
AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
5. Het beginsel van de eenheid van het gezin moet in acht worden genomen.	Bij het uitvoeren van een terugkeer van gezinnen naar het land van herkomst wordt de integriteit van het gezin in acht genomen.
6. Bij het uitvoeren van de procedure betreffende illegaal verblijvende derdelanders die uitmondt in een besluit tot terugkeer naar het land van herkomst of vast verblijf, moet deze persoon speciale bijstand krijgen indien er aanwijzingen zijn dat hij het slachtoffer was van mensenhandel.	Bij het uitvoeren van een procedure van terugkeer van een derdelander, wordt aanbevolen om een onderhoud te hebben met personen uit risicogroepen om aanwijzingen te vinden dat die personen het slachtoffer van mensenhandel zijn geweest. Voorzien in speciale programma's voor slachtoffers van mensenhandel, met inbegrip van bijstand, bescherming en psychologische ondersteuning door beroepsmensen. Het is belangrijk deze personen vóór hun terugkeer niet onder te brengen in detentiecentra, tenzij dit absoluut noodzakelijk geacht wordt. Samenwerking tot stand brengen met instellingen die slachtoffers van mensenhandel helpen.
7. Personen wier psychisch-fysieke gesteldheid doet vermoeden dat zij mogelijk trauma's hebben gehad, moeten bijzondere aandacht krijgen.	Verlenen van onmiddellijke hulp aan een dergelijke categorie derdelanders, die onder meer toegang moeten hebben tot adequate medische en psychologische zorg. Passende aandacht schenken aan de detentie van deze categorie personen en indien zij in hechtenis zitten, bescherming bieden.
8. Bij procedures voor gehandicapten moeten de behoeften die voortkomen uit hun gezondheidstoestand in aanmerking genomen worden.	Detentiecentra moeten worden aangepast aan de behoeften van gehandicapten. Speciale hulp en medische zorg verlenen aan gehandicapte derdelanders. De noodzakelijke zorg verlenen tijdens de terugkeerprocedure, en het land van herkomst op de hoogte brengen van de terugkeer.

9. Bij de procedure met niet-begeleide minderjarigen moet aandacht worden geschonken aan de speciale situatie van deze categorie derdelanders.	Derdelanders die zich als minderjarig voordoen om te verhullen dat zij niet langer minderjarig zijn, grondig onderzoeken. Een niet-begeleide minderjarige onder de hoede van een voogd plaatsen. Minderjarigen voor hun terugkeer niet in detentiecentra plaatsen, als voorkeur boven andere beschermingsmiddelen voor het uitvoeren van de terugkeerprocedure, met inbegrip van uitvoering van het genomen besluit. Het is beter de bovengenoemde minderjarigen onder te brengen in adequate onderkomens die door bevoegde instellingen worden gerund.
10. Er moeten passende maatregelen worden genomen om afdoende zorg en bescherming te bieden aan niet-begeleide minderjarigen.	Ervoor zorgen dat minderjarigen bijstand krijgen van een aangewezen voogd tijdens hun terugkeer, of voordat zij terugkeren contact opnemen met hun familie. Initiëren en/of voortzetten van samenwerking met niet-gouvernementele organisaties en instellingen die zich bezighouden met niet-begeleide minderjarigen. Speciale opleidingscursussen en seminars voor vertegenwoordigers van bevoegde instellingen die zich bezighouden met de bescherming van en de zorg voor niet-begeleide minderjarigen zijn nuttig.

4. TERUGKEERBESLUITEN	
AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
11. Terugkeerbesluiten moeten in schriftelijke vorm afgegeven worden, de rechtsgrond vermelden en een motivering bevatten waarin de huidige situatie van de betrokkene wordt omschreven, en waarbij vermeld wordt dat in beroep kan worden gegaan tegen de beslissing.	Conform de vereisten van het Schengenacquis, en overeenkomstig algemeen toepasselijke bepalingen, nauwkeurig gedetailleerde regels vaststellen betreffende de procedures, beginselen, voorwaarden en effecten van de afgifte van terugkeerbesluiten, en aangeven dat illegaal verblijvenden daarvoor niet in aanmerking komen.
12. Vrijwillige uitvoering van terugkeerbesluiten binnen vastgestelde termijnen moet worden gewaarborgd, met mogelijke uitzonderingen, met name wanneer er een risico is voor de staatsveiligheid of de openbare orde.	Uitvoering van besluiten inzake vrijwillige terugkeer van derdelanders, met inbegrip van steun en bijstand uit speciale programma's en instellingen.
13. De inhoud van het terugkeerbesluit kan de geraamde kosten in verband met de terugkeer van de betrokkene omvatten. In het terugkeerbesluit moet worden aangegeven wie die kosten moet dragen. De terugvordering van de kosten kan het onderwerp zijn van een afzonderlijke procedure.	Bij de uitvoering van terugkeerbesluiten alle wettige middelen gebruiken om werkgevers die immigranten illegaal tewerkstellen, of personen of instellingen die hen uitnodigen, vervoerders of de derdelanders zelf de kosten voor terugkeer te doen dragen.
14. De derdelander ten aanzien van wie een terugkeerbesluit genomen is, moet op de hoogte worden gesteld van de inhoud van een terugkeerbesluit in een taal die hij begrijpt of redelijkerwijs geacht wordt te begrijpen.	Vaststellen welke taal de persoon zou kunnen begrijpen of redelijkerwijs geacht wordt te begrijpen tijdens de terugkeer- of iedere andere procedure. Het opstellen van gestandaardiseerde formulieren voor terugkeerbesluiten in de belangrijkste talen van illegaal verblijvende derdelanders is nuttig.
15. Terugkeerbesluiten omvatten ook sancties in de vorm van een inreisverbod voor een bepaalde termijn, afhankelijk van de redenen voor dat verbod.	Verschaffen van passende instrumenten die voortvloeien uit nationale en/of EU-wetgeving om de sancties uit te voeren, zoals een voor grens-, politieke, justitiële en migratie-instanties beschikbaar informatiesysteem waarin personen zijn opgenomen voor wie een inreisverbod geldt. Inreisverbod als geïmplementeerd door andere lidstaten terdege toepassen om te voorkomen dat identieke redenen voor een inreisverbod tot een sterk variërende duur van die verboden leidt.

5. AANHOUDING VAN ONDERDANEN VAN EEN DERDE LAND	
AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
16. Illegaal verblijvende derdelanders moeten worden aangehouden met inachtneming van hun waardigheid en hun grondrechten.	Garanderen dat aangehouden personen informatie krijgen over hun rechten en plichten in een taal die zij begrijpen of redelijkerwijs geacht worden te begrijpen. Onmiddellijk informatie verschaffen over de wettelijke grond voor aanhouding. Indien nodig en/of wettelijk vereist onmiddellijk een medisch onderzoek uitvoeren of medische zorg verstrekken. Aangehouden personen in speciaal aangepaste en ontworpen kamers onderbrengen die voldoen aan beveiligings- en hygiënische normen.

6. VASTHOUDEN VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN IN DETENTIECENTRA	
AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
17. Het verblijf van een derdelander in een detentiecentrum, met het oog op de uitvoering van de terugkeer, moet als laatste middel worden beschouwd en zo kort mogelijk zijn; het moet worden uitgevoerd, indien nodig geacht, als de meest effectieve manier om het verwijderingsproces voor te bereiden en uit te voeren of het eerder genomen terugkeerbesluit uit te voeren. De detentie mag niet als straf worden beschouwd.	Een instantie die gemachtigd is om detentie te bevelen en/of een rechter moeten de enige instanties zijn die de opname van een derdelander in een detentiecentrum kunnen bevelen. Ieder geval wordt afzonderlijk bestudeerd. Derdelanders genieten het recht in beroep te gaan tegen het besluit van de rechter of een andere bevoegde instantie. Het besluit van de rechter of de instantie moet onmiddellijk worden herzien indien het terugkeerbesluit niet kan worden uitgevoerd wegens juridische, technische of andere redenen.
18. Derdelanders die in detentiecentra opgenomen zijn, moeten toegang krijgen tot informatie op het gebied van rechtsbijstand en met betrekking tot andere rechten, gedurende de volledige duur van hun verblijf in een detentiecentrum. Zij moeten ook informatie krijgen over hun plichten.	Derdelanders informeren over hun rechten en plichten en hen de wettelijke voorschriften inzake detentie in dergelijke centra verstrekken, in een taal die zij begrijpen of geacht worden te begrijpen. Die informatie onmiddellijk bij aankomst in dergelijke centra verstrekken . Voorzien in regelmatige bezoeken door niet-gouvernementele organisaties die rechtsbijstand verlenen aan detentiecentra en derdelanders informeren over de mogelijkheid om deze te raadplegen.
19. Derdelanders die op verwijdering wachten behoren niet samen met veroordeelden of verdachten van een misdrijf in hechtenis te worden gehouden.	Detentiecentra voor zover mogelijk onderbrengen in daartoe bestemde gebouwen.
20. De normen en voorwaarden die aan de detentiecentra worden gesteld en de detentieomstandigheden moeten gestandaardiseerd worden.	De normen en voorwaarden die aan de detentiecentra worden gesteld en de detentieomstandigheden moeten voor zover mogelijk krachtens het nationale recht gedefinieerd worden.

21. Minderjarigen, met name niet-begeleide minderjarigen, mogen alleen in dergelijke centra worden opgenomen als er geen andere mogelijkheid is om de terugkeerprocedure effectief uit te voeren onder gegarandeerde voorwaarden.	In de centra afzonderlijke kamers bestemmen voor niet-begeleide minderjarigen om contact met niet-verwante volwassenen te voorkomen. Minderjarigen in detentiecentra krijgen toegang tot basisonderwijs. Binnen de infrastructuur van de detentiecentra ruimtes voor onderwijs, recreatie, sport en andere vrijetijdsactiviteiten inrichten.
--	---

7. VASTSTELLEN IDENTITEIT EN AFGIFTE VAN VOORLOPIGE REISDOCUMENTEN	
AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
22. Er moeten andere methoden worden gevonden dan het traditionele contact met de diplomatieke missies van de landen van herkomst van de illegale immigranten om de nationaliteit en de identiteit van derdelanders die moeten worden verwijderd te controleren.	Het is nuttig nauwe samenwerking te starten en voort te zetten met de autoriteiten die bevoegd zijn voor deze kwesties in het land van waaruit de illegale immigranten naar hier zijn gekomen en/of dat hun land van herkomst is. Bezoeken regelen van deskundigen uit de bovengenoemde landen om de nationaliteit en de identiteit van de derdelanders die op verwijdering wachten te controleren. Zorgen voor samenwerking met diplomatieke missies in het land van herkomst, met het oog op het controleren van de nationaliteit en de identiteit. Precontrole-procedures instellen voor de nationaliteit en de identiteit die door derdelanders wordt opgegeven, door gesprekken te regelen met taal- en cultuurdeskundigen die de verklaringen van derdelanders kunnen controleren. Een databank aanleggen met informatie die nodig is om de nationaliteit van illegaal verblijvende derdelanders te controleren is nuttig. Oplossingen uitwerken met de autoriteiten van derde landen betreffende het mogelijke gebruik van Europese reisdocumenten indien het burgerschap van de persoon onomstotelijk vaststaat en een gedetailleerde controle kan plaatsvinden aan de grens in het land van terugkeer.
23. Intensivering van de samenwerking op het gebied van nationaliteit en identiteit van de teruggekeerde personen.	ICONET-netwerk gebruiken als werkinstrument op het gebied van terugkeer, met inbegrip van gezamenlijke terugkeeroperaties. Actieve deelneming aan het netwerk van directe contactpunten over terugkeeraangelegenheden die zich bezighouden met het verkrijgen van reisdocumenten en met verwijderingen, gecoördineerd door FRONTEX. Gezamenlijke, uniforme aanpak vaststellen voor door derde landen toegepaste procedures

	ter bevestiging van de nationaliteit en de identiteit van de teruggekeerde personen. Organiseren van en deelnemen aan gemeenschappelijke missies naar derde landen die gericht zijn op het uitwerken van effectieve procedures voor de controle van de nationaliteit en de identiteit en die ook meegefinancierd worden door de EU. Samenwerking met andere lidstaten op het gebied van het organiseren van bezoeken van deskundigen (op etnisch gebied) aan derde landen, die kunnen helpen bij het bevestigen van de nationaliteit en de identiteit van illegale immigranten.
--	--

8. OVERNAMEOVEREENKOMSTEN	
AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
24. Initiëren en intensiveren van bilaterale en multilaterale (EU-)samenwerking, met name met de landen van herkomst van illegale immigranten of doorreislanden, ten einde de procedures voor de verwijdering van derdelanders te vergemakkelijken.	Sluiten van overnameovereenkomsten of -regelingen op werkniveau (bv. convenanten), die de effectiviteit van de terugkeer helpen vergroten.
25. Introduceren van nieuwe methoden voor de effectieve uitvoering van overnameovereenkomsten of -regelingen.	Instellen van rechtstreekse samenwerking op werkniveau met autoriteiten van derde landen, belast met migratiekwesties, zou een effectief middel zijn om overnameovereenkomsten uit te voeren. Bezoeken van deskundigen uit landen die gebonden zijn door overnameovereenkomsten of -regelingen, met als doel de nationaliteit en de identiteit te controleren van derdelanders die voor verwijdering in aanmerking komen.
26. Constante monitoring van de haalbaarheid van de vigerende overeenkomsten.	Regelmatige vergaderingen op werkniveau voor de evaluatie van bepalingen van de overeenkomsten of regelingen. Volledige benutting van bestaande werkgroepen of andere fora voor de uitwisseling van informatie over deze aangelegenheden.

9. VERWIJDERING	
AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
27. Verwijdering moet het laatste middel zijn om een terugkeerbesluit uitgevoerd te krijgen.	Instellen van contactpunten in het doorreisland voor het vergemakkelijken van verwijderingen, zowel per vliegtuig als over land. Uitvoering van dergelijke operaties door personeel dat opgeleid is in het gebruik van dwangmaatregelen en in mensenrechten, met inbegrip van enige basiskennis van vreemde talen. Gebruik van beste praktijken voor de verwijdering, door de bevoegde autoriteiten, van illegaal verblijvende derdelanders die geïdentificeerd zijn door FRONTEX, met inbegrip van veiligheidsregelingen. Nauwe samenwerking met burgerluchtvaartondernemingen is essentieel.
28. Verwijdering moet worden geschraagd door internationale samenwerking.	Gezamenlijke terugkeeroperaties zijn nuttig om de effectiviteit van de verwijdering te verhogen. Intensieve samenwerking met FRONTEX. Gebruik van ICONET voor informatie-uitwisseling is essentieel voor het handhaven van effectieve samenwerking. Instellen van contactpunten binnen de lidstaten.
29. Verwijderingsoperaties moeten worden uitgevoerd met inachtneming van de mensenrechten en de menselijke waardigheid.	Ontwikkeling en intensivering van opleidingscursussen voor begeleidend personeel, met benadrukking van de aspecten mensenrechten en menselijke waardigheid. Terdege in acht nemen van aspecten culturele en religieuze verscheidenheid.

10. FACILITEREN VAN BEGELEIDE VRIJWILLIGE TERUGKEER	
AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
30. Begeleide vrijwillige terugkeer moet een optie zijn voor de terugkeer van derdelanders.	De verspreiding van informatie onder derdelanders betreffende de regels en de beginselen van begeleide vrijwillige terugkeer is essentieel. Instelling van programma's gericht op het organiseren en uitvoeren van begeleide vrijwillige terugkeer in samenwerking met internationale en niet-gouvernementele organisaties met gebruik van de nodige EU-financiering. Samenwerking met internationale of niet-gouvernementele organisaties ter bevordering van begeleide vrijwillige terugkeer. Voeren van een informatiecampagne ter bevordering van begeleide vrijwillige terugkeer, met inbegrip van vergaderingen met vertegenwoordigers van de diaspora en de diplomatieke missies van het land van herkomst van illegale immigranten, via relevante organisaties. Seminars en workshops die georganiseerd worden door vertegenwoordigers die met die zaken belast zijn, zijn goede fora voor de uitwisseling van ervaringen en standpunten. Vergemakkelijking van begeleide vrijwillige terugkeer door het creëren van legale oplossingen om de gevolgen van illegaal verblijf zo gering mogelijk te houden.
31. Vergroting van de duurzaamheid van begeleide vrijwillige terugkeer door het starten van activiteiten die gericht zijn op het tot stand brengen van een langetermijnperspectief.	Ondersteuning van derdelanders die kiezen voor begeleide vrijwillige terugkeer met aanvullende middelen voor het beginnen van een economische activiteit na terugkeer. Verstreking van beroepsopleiding vóór de begeleide vrijwillige terugkeer of na de terugkeer naar het land van herkomst kan terugkeerders voorbereiden op werk in bepaalde beroepen.

11. SAMENWERKING MET NIET-GOUVERNEMENTELE ORGANISATIES (NGO's)	
AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
32. Onderhouden van contacten tussen nationale overheidsinstanties, NGO's en internationale organisaties die werkzaam zijn op het gebied van terugkeer en het omgaan met derdelanders.	Het creëren van informatiekkanalen en het beleggen van periodieke vergaderingen tussen verantwoordelijke personen en organisaties. Uitwisseling van informatie omvat toetsing en beoordeling van terugkeerprocedures en -programma's en de toepassing van beste praktijken. Organisatie van gezamenlijke seminars, opleiding, workshops en het verspreiden van beste praktijken.
33. Creëren van een monitoringsysteem op het gebied van terugkeer.	Sluiten van regelingen met de betrokken autoriteiten waarin de behoeften en methoden voor monitoringmaatregelen worden opgesomd.

12. RECHTSBIJSTAND/JURIDISCH ADVIES VOOR ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN	
AANBEVELINGEN	BESTE PRAKTIJKEN
34. Mogelijkheid om gratis juridisch advies, vertegenwoordiging in rechte en, indien nodig, bijstand van een tolk te verkrijgen.	Geven van relevante informatie in de taal die hij begrijpt of redelijkerwijs geacht wordt te begrijpen, onder meer voorwaarden voor het verkrijgen van gratis juridisch advies of vertegenwoordiging in rechte. Tolken ter beschikking stellen van nationale instellingen.
